

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 9.12.2015
COM(2015) 634 final

2015/0287 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY
o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu

(Text s významem pro EHP)

{SWD(2015) 274 final}
{SWD(2015) 275 final}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

Strategie pro jednotný digitální trh¹, kterou přijala Komise dne 6. května 2015, představuje legislativní iniciativu týkající se harmonizovaných pravidel pro poskytování digitálního obsahu a prodej zboží online. Tato iniciativa se skládá z i) návrhu o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a ii) návrhu o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku.

Jak Komise oznámila ve svém pracovním programu na rok 2015, tyto dva návrhy čerpají ze zkušeností získaných v průběhu jednání o návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje. Nedrží se však již přístupu spočívajícího ve fakultativním systému a soudržném souboru pravidel. Místo toho obsahují tyto návrhy cílený a konkrétní soubor plně harmonizovaných pravidel. Návrhy rovněž vycházejí z řady změn přijatých Evropským parlamentem v prvním čtení, které se týkaly návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje, zejména omezení oblasti působnosti na prodej zboží online a jinými prostředky na dálku a rozšíření oblasti působnosti na určitý digitální obsah, který je poskytován za jiné než peněžní protiplnění.

Tato důvodová zpráva se týká konkrétně návrhu o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu, ale určité její části, konkrétně důvody návrhu, sběr výsledků odborných konzultací a posouzení dopadů, se týkají obou návrhů, neboť tyto dva návrhy jsou zamýšleny jako balíček, který má společné cíle.

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Důvody a cíle návrhu

Obecným cílem těchto návrhů je přispět k rychlejšímu růstu jednotného digitálního trhu, což je v zájmu spotřebitelů i podniků. Tím, že se odstraní hlavní překážky, které souvisejí se smluvním právem a které brání přeshraničnímu obchodu, omezí se díky pravidlům uvedeným v těchto návrzích nejistota, jíž čelí podniky a spotřebitelé kvůli složitosti právního rámce, a také náklady, které podnikům vznikají v důsledku rozdílů ve smluvním právu jednotlivých členských států. Tato iniciativa zvýší důvěru spotřebitelů tím, že stanoví jednotná pravidla a jasná práva spotřebitelů.

Až 39 % podniků prodávajících online, ale nikoli přes hranice, uvádí jako jednu z hlavních překážek pro přeshraniční prodej rozdíly ve smluvním právu jednotlivých států². To platí zejména pro prostředky nápravy v případě vadného výrobku, jak uvedlo 49 % maloobchodníků z EU prodávajících online a 67 % těch, kteří se v současné době pokoušejí o přeshraniční prodej online nebo jej zvažují³. Rozdílná pravidla smluvního práva způsobila jednorázové náklady pro maloobchodníky prodávající zboží spotřebitelům ve výši přibližně 4 miliard EUR. Tyto náklady mají dopad především na mikropodniky a malé a střední podniky. Cílem těchto návrhů je vytvořit prostředí příznivé pro podnikání a usnadnit podnikům, zejména malým a středním, prodávat přes hranice. Měla by se zajistit právní jistota pro podniky a mělo by se zabránit zbytečným nákladům, které vznikají v důsledku rozdílných vnitrostátních právních předpisů při prodeji zboží a digitálního obsahu mimo jejich domácí trh.

1

COM(2015) 192 final <http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/>

2

Bleskový průzkum Eurobarometr 396 o postojích prodejců k přeshraničnímu obchodu a ochraně spotřebitele (2015).

3

Bleskový průzkum Eurobarometr 396 o postojích prodejců k přeshraničnímu obchodu a ochraně spotřebitele (2015).

Pouze 18 % spotřebitelů, kteří použili v roce 2014 internet k soukromým účelům, si jeho prostřednictvím zakoupilo zboží z jiné země EU, zatímco 55 % z nich si zakoupilo zboží přes internet ve své zemi⁴. Skutečnost, že chybějí jasná smluvní práva v případě vadného digitálního obsahu, působí újmu spotřebitelům. Digitální obsah pokrývá širokou škálu artiklů, jako je hudba, filmy, aplikace, hry, služby ukládání dat pomocí cloud computingu nebo vysílání sportovních událostí. Celková hodnota finančních škod způsobených jednak problémy, s nimiž se spotřebitelé v poslední době setkávali v souvislosti s digitálním obsahem, a dobou, kterou během posledních 12 měsíců strávili snahou o vyřešení těchto problémů, se odhaduje na 9 až 11 miliard EUR. Spotřebitelé také nemají důvěru v nákupy online přes hranice. Jedním z hlavních důvodů je nejistota ohledně nejdůležitějších smluvních práv. V důsledku toho mají k dispozici méně příležitostí a omezenější škálu nabídek za méně konkurenceschopné ceny.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Cílem tohoto návrhu je vyplnit právní mezeru ve stávajícím spotřebitelském *acquis* na úrovni EU, pokud jde o určité aspekty smluvních vztahů, pro něž v současné době neexistují žádná pravidla.

Tento návrh je doplněním směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES⁵, která již plně harmonizovala určitá pravidla pro poskytování digitálního obsahu (zejména požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy a právo odstoupit od smlouvy). Zatímco některé členské státy, jako je Spojené království a Nizozemsko, již přijaly právní předpisy upravující digitální obsah, na úrovni EU v současné době žádná konkrétní pravidla na ochranu spotřebitelů proti digitálnímu obsahu, který není v souladu se smlouvou, neexistují. Je proto třeba neprodleně jednat s cílem zamezit možné další právní roztržičnosti v důsledku tvorby odlišných vnitrostátních pravidel.

Kromě toho návrh řeší dva druhy smluvního práva (změna a ukončení dlouhodobých smluv), které byly označeny jako problematické⁶ a které v současné době podléhají pouze obecnému ustanovení o kontrole nepřiměřenosti ve směrnici Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách⁷.

Tento návrh je rovněž doplněním směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu⁸, která částečně stanoví mimo jiné harmonizovaná pravidla o elektronických smlouvách.

Návrh je v souladu se stávajícími pravidly EU o rozhodném právu a příslušnosti v oblasti jednotného digitálního trhu⁹. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech¹⁰ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17.

4 Průzkum Eurostatu o využívání informačních a komunikačních technologií domácnostmi a jednotlivci (2014).
5 Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64.

6 Viz zejména skupina odborníků na smlouvy o cloud computingu – podrobné informace o složení odborné skupiny a zápisy ze zasedání jsou k dispozici na adrese: http://ec.europa.eu/justice/contract/cloud-computing/expert-group/index_en.htm.

7 Úř. věst. L 95, 21.4.1993 s. 29.

8 Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

9 Podrobné vysvětlení pravidla EU o rozhodném právu a příslušnosti na jednotném digitálním trhu lze nalézt v příloze 7 pracovního dokumentu útvarů Komise, který obsahuje posouzení dopadů provádějící návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a směrnice Evropského parlamentu a Rady o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku, SWD(2015) 275.

10 Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1.

června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)¹¹, která stanoví pravidla pro určení příslušných soudů a rozhodného práva, se použijí i v digitálním prostředí. Tyto nástroje byly přijaty poměrně nedávno a během legislativního postupu byly důkladně posuzovány aspekty související s internetem. Některá pravidla konkrétně zohledňují internetové transakce, zejména transakce v oblasti spotřebitelských smluv. Cílem těchto pravidel je chránit spotřebitele mimo jiné na jednotném digitálním trhu tím, že se budou moci opřít o bezpodmínečná pravidla členského státu, v němž mají své obvyklé bydliště. Spolu s navrhovanými novými smluvními pravidly pro nákup digitálního obsahu, která jsou stanovena v tomto návrhu, tvoří stávající pravidla týkající se mezinárodního práva soukromého jasný právní rámec pro nákup a prodej na evropském digitálním trhu, který zohledňuje zájmy spotřebitelů i podniků. Tento legislativní návrh proto nevyžaduje žádné změny stávajícího rámce EU pro mezinárodní právo soukromé, včetně nařízení (ES) č. 593/2008 (Řím I).

• **Soulad s ostatními politikami Unie**

Záměrem strategie pro jednotný digitální trh je vyřešit komplexním způsobem všechny zásadní překážky, které brání rozvoji přeshraničního elektronického obchodování na jednotném digitálním trhu. Tento návrh je třeba vnímat v kontextu tohoto komplexního přístupu. Tato strategie zahrnuje mimo jiné iniciativy týkající se přeshraniční přenositelnosti obsahu, úlohy platform, volného toku údajů, evropského cloud computingu, zátěže související s DPH a doručování zásilek. Zejména v kontextu přeshraniční přenositelnosti obsahu a evropského cloud computingu stanoví tato strategie rozhodná opatření s cílem zajistit přenositelnost a interoperabilitu obsahu, což má zásadní význam pro poskytování digitálního obsahu v rámci EU. Tato strategie zahrnuje rovněž iniciativy týkající se vymáhání/nápravy, tj. zahájení činnosti platformy pro řešení sporů online¹² a přezkum nařízení (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele)¹³. Konkrétně to znamená, že plně harmonizovaná pravidla smluvního práva v EU usnadní také koordinovaná donucovací opatření přijímaná orgány pro spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele¹⁴. Tento návrh bude rovněž v souladu s obecným rámcem EU pro autorské právo a nebudou jím dotčena žádná práva ani povinnosti podle autorského práva.

Ochrana fyzických osob při zpracování osobních údajů je upravena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1995/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů¹⁵ a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací¹⁶, které se použijí v plném rozsahu na poskytování digitálního obsahu. Uvedené směrnice již stanoví právní rámec v oblasti osobních údajů v Unii. Používání a provádění tohoto návrhu by mělo být plně v souladu s uvedeným právním rámcem.

¹¹ Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

¹² Nařízení (EU) č. 524/2013 ze dne 21. května 2013 o řešení spotřebitelských sporů on-line a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (nařízení o řešení spotřebitelských sporů on-line) (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 1).

¹³ Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1.

¹⁴ Touto směrnicí bude změněno nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele tak, že v příloze uvedeného nařízení bude doplněn odkaz na tuto směrnici, aby se umožnila koordinovaná donucovací opatření ze strany orgánů na ochranu spotřebitele v oblasti působnosti této směrnice.

¹⁵ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31 [bude nahrazena obecným nařízením o ochraně údajů] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích).

¹⁶ Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

• Právní základ

Právním základem tohoto návrhu je článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie a jeho hlavním cílem je vytvoření a zlepšení fungování vnitřního trhu.

Při poskytování digitálního obsahu spotřebitelům v jiném členském státě se podniky setkávají s různými závaznými pravidly spotřebitelského smluvního práva. Smlouvy o poskytování digitálního obsahu jsou v každém členském státě kvalifikovány odlišně. V závislosti na členském státu jsou tyto smlouvy považovány za kupní smlouvy, smlouvy o službách nebo smlouvy o pronájmu. Kromě toho jsou smlouvy o poskytování digitálního obsahu někdy kvalifikovány odlišně i v rámci téhož členského státu v závislosti na typu nabízeného digitálního obsahu¹⁷. V důsledku toho se vnitrostátní práva a povinnosti, jakož i prostředky nápravy pro spotřebitele v souvislosti s digitálním obsahem mezi jednotlivými členskými státy liší. Některá z těchto vnitrostátních pravidel jsou nepovinná a mohou být stranami upravena smluvně, zatímco jiná jsou závazná.

Kromě toho několik členských států nedávno přijalo specifická závazná pravidla pro smlouvy o poskytování digitálního obsahu nebo zahájilo přípravné práce pro jejich přijetí. Tato vnitrostátní pravidla se však liší co do oblasti působnosti a obsahu. Je rovněž třeba očekávat, že ostatní členské státy budou tento trend následovat. Pokud EU nepřijme opatření, podniky budou ve stále vyšší míře konfrontovány s různými závaznými pravidly spotřebitelského smluvního práva o poskytování digitálního obsahu.

Tato stávající nebo hrozící roztržičnost vytváří překážky pro podniky při prodeji přes hranice, protože podniky musí nést náklady související se smluvním právem. Podniky také nemají jistotu ohledně svých práv a povinností. To má přímý dopad na vytváření a fungování vnitřního trhu a negativní vliv na hospodářskou soutěž. Vzhledem k tomu, že trh online s digitálním obsahem je různorodý, bylo by pro něj obtížné tuto roztržičnost překonat.

• Subsidiarita (v případě nevýlučné pravomoci)

Návrh je v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii.

Cílů návrhu nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy.

Obecným cílem této iniciativy je odstranit překážky spotřebitelského smluvního práva v online světě a pomoci vytvořit skutečný jednotný digitální trh, který bude přínosem pro podniky i spotřebitele. Členské státy nemohou být z vlastního podnětu schopny odstranit překážky, které existují mezi vnitrostátními právními předpisy. Iniciativa na úrovni EU je schopna tohoto cíle dosáhnout lépe.

Konkrétněji to znamená, že tato iniciativa si klade za cíl poskytnout spotřebitelům zvláštní práva koordinovaným způsobem a poskytnout právní jistotu podnikům, které chtějí prodávat svůj digitální obsah v jiných členských státech. Při tvorbě specifických právních předpisů pro poskytování digitálního obsahu by jednotlivé členské státy samostatně nemohly zajistit celkovou soudržnost svých vnitrostátních právních předpisů s právními předpisy ostatních členských států. Iniciativa na úrovni EU by tak pomohla zajistit rozvoj specifických práv spotřebitelů v případě digitálního obsahu soudržným způsobem.

Opatření na úrovni EU by bylo účinnější než opatření na vnitrostátní úrovni.

¹⁷

Comparative Study on cloud computing contracts (2014) DLA Piper, s. 33 a násl.; *Analysis of the applicable legal frameworks and suggestions for the contours of a model system of consumer protection in relation to digital content contracts*; University of Amsterdam: Centre for the Study of European Contract Law (CSECL) Institute for Information Law (IViR); Amsterdam Centre for Law and Economics (ACLE) s. 32 a násl.

Kromě toho zajistí iniciativa na úrovni EU to, že práva spotřebitelů budou uplatňována soudržným způsobem, a zároveň to, že úroveň ochrany bude pro všechny spotřebitele v EU stejně vysoká. Vytvoří se právní jistota pro podniky, které chtějí prodávat svůj digitální obsah v jiných členských státech. Tato iniciativa zajistí jednotný právní základ pro koordinovaná donucovací opatření, jelikož navrhovaná směrnice bude zahrnuta do přílohy nařízení (ES) č. 2006/2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele¹⁸. Kromě toho budou donucovací opatření díky navrhovaným jednotným a plně harmonizovaným pravidlům značně zjednodušena. Prosazování právních předpisů EU bude tedy posíleno ve prospěch spotřebitelů EU. Takového výsledku může být dosaženo pouze prostřednictvím opatření na úrovni EU.

- **Proporcionalita**

Návrh je v souladu se zásadou proporcionality stanovenou v článku 5 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

Návrh neharmonizuje všechny aspekty smluv o poskytování digitálního obsahu. Například nebudou regulována pravidla týkající se uzavírání smluv. Místo toho se návrh zaměří na harmonizaci na úrovni Unie, pokud jde o uvedená základní závazná smluvní práva spotřebitelů EU, která mají zásadní význam pro přeshraniční transakce online, která zúčastněné strany označily za překážky obchodu a která jsou nezbytná pro vybudování důvěry spotřebitelů při nákupu online v zahraničí. Jelikož jako právní forma byla zvolena směrnice místo nařízení, bude to znamenat podstatně menší zásah do vnitrostátních právních předpisů (viz níže v oddíle „Volba nástroje“), neboť členské státy budou mít možnost přizpůsobit její provedení ve svých vnitrostátních právních předpisech.

- **Volba nástroje**

Komise předkládá soubor dvou směrnic o úplné harmonizaci: směrnicí o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a směrnicí o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku.

Volba směrnice ponechává členským státům možnost přizpůsobit její provedení v jejich vnitrostátních právních předpisech. Návrh například nestanoví, zda je třeba smlouvu o poskytování digitálního obsahu považovat za kupní smlouvu, smlouvu o službách, o pronájmu nebo za smlouvu *sui generis*. Rozhodnutí bylo ponecháno na členských státech. Nařízení by vyžadovalo mnohem podrobnější a komplexnější režim než směrnice, aby jeho účinky mohly být přímo použitelné. V důsledku toho by to znamenalo značně větší zásah do vnitrostátních právních předpisů. Mohla by být rovněž ohrožena odolnost tohoto nástroje vůči budoucím změnám, jelikož by na rozdíl od směrnice musel být natolik podrobný, že by nebylo možné dosáhnout flexibility při přizpůsobování plně harmonizovaných pravidel trhu, který se po technologické a obchodní stránce rychle rozvíjí, například právě trhu s digitálním obsahem.

Volba plné harmonizace zajistí jednoduchá a moderní pravidla, která odstraní překážky smluvního práva a vytvoří příznivý právní rámec pro podniky a současně zajistí, že úroveň ochrany bude pro všechny spotřebitele v celé EU stejně vysoká.

Nezávazný nástroj, jakým je například dobrovolné používání vzorové smlouvy, by nedosáhl požadovaného cíle, tj. zlepšit tvorbu a fungování vnitřního trhu. Obchodníci by stále byli nuceni dodržovat různá závazná vnitrostátní pravidla země, v níž má spotřebitel bydliště, kdyby tato země poskytovala vyšší úroveň ochrany spotřebitele než vzorová smlouva, a proto by stále museli nést náklady související se smluvním právem.

18

Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ *EX-POST*, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

• Konzultace se zúčastněnými stranami

Proces konzultací

Byla vypracována strategie pro rozsáhlé konzultace s cílem zajistit širokou účast během celého cyklu tvorby politiky v souvislosti s touto iniciativou. Tato strategie byla založena na kombinaci veřejných a cílených konzultací. Komise se snažila získat rozsáhlou a vyváženou škálu názorů o této otázce tím, že poskytla příležitost všem zúčastněným stranám (podnikům, spotřebitelům, vnitrostátním orgánům, právníkům a akademickým pracovníkům), aby vyjádřily svá stanoviska¹⁹.

– Veřejná konzultace: v rámci internetové veřejné konzultace, která byla otevřena po dobu 12 týdnů, bylo doručeno 189 odpovědí od všech kategorií zúčastněných stran v celé EU.

– Cílené konzultace: konzultační skupina zúčastněných stran byla tvořena 22 organizacemi zastupujícími široké spektrum zájmů. Tato skupina se sešla sedmkrát.

Od června do srpna 2015 probíhaly rovněž intenzivní rozhovory s podniky za účelem shromáždění údajů o nákladech souvisejících se smluvním právem, které nesou podniky při svých prodejkách v zahraničí.

V rámci strategie pro jednotný digitální trh byly v roce 2015 uplatněny dva průzkumy, a sice průzkum mezi spotřebiteli²⁰ a průzkum mezi podniky²¹, za účelem shromáždění údajů pro identifikaci hlavních přeshraničních překážek pro jednotný digitální trh.

V rámci ekonomické studie o spotřebitelském digitálním obsahu byli spotřebitelé a podniky také dotázáni, s jakým typem problémů se setkali při nákupu digitálního obsahu²².

– Konzultace členských států: v období od července do října 2015 se konala tři pracovní setkání s členskými státy. Příslušné otázky byly rovněž projednávány s vnitrostátními donucovacími orgány během zasedání Výboru pro spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele (v dubnu 2015) a vnitrostátními orgány odpovědnými za spotřebitelskou politiku během zasedání sítě pro spotřebitelskou politiku (v květnu 2015).

Shrnutí výsledků

Většina běžných podniků považuje za nutné přijmout opatření na úrovni EU v podobě plné harmonizace. Odvětví informačních technologií a právnické profese se ve svých názorech více rozcházejí. Spotřebitelské organizace rovněž uznávají potřebu přijmout opatření a podporují plnou harmonizaci za předpokladu, že bude zaručena vysoká úroveň ochrany spotřebitele. Většina členských států, které reagovaly, rovněž vítá opatření týkající se digitálního obsahu na úrovni EU. Některé členské státy uvedly, že by daly přednost úplné harmonizaci nebo cílené úplné harmonizaci. Jiné členské státy by daly přednost lepšímu prosazování a hodnocení stávajících pravidel. Řada z nich vyjádřila potřebu zajistit soulad mezi pravidly pro zboží a pravidly pro digitální obsah.

Převážná většina respondentů podporuje přístup zahrnující pouze smlouvy mezi podniky a spotřebiteli. Výrazná většina spotřebitelů, členských států a právnických profesí je pro zahrnutí digitálního obsahu poskytovaného nejen za úhradu, ale také výměnou za (osobní

19

Další podrobnosti o konzultacích viz: http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm.

20

GfK pro Evropskou komisi, *Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most*, 2015.

21

Bleskový průzkum Eurobarometr 413, *Companies engaged in online activities* (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf.

22

Economic study on consumer digital Content products, ICF International, 2015.

i jiné) údaje poskytované ze strany spotřebitelů. Názory podniků se v této otázce více rozcházejí.

Pokud jde o podstatu pravidel, spotřebitelé a právnické profese tvrdí, že uživatelé by měli mít jakožto první prostředek nápravy možnost ukončit smlouvu. Podniky zdůrazňují, že poskytovatelé digitálního obsahu by měli mít před poskytnutím možnosti smlouvu ukončit možnost uvést zboží do souladu se smlouvou. Podle některých sdružení v oblasti informačních technologií by spotřebitelé měli mít pouze právo smlouvu ukončit a obdržet zaplacenou částku zpět, ale nikoliv právo požadovat, aby obsah byl uveden do souladu se smlouvou, jelikož to může být pro obchodníky příliš nákladné. Jiná taková sdružení nepovažují prostředky nápravy v případě nesouladu se smlouvou za vhodné pro veškerý digitální obsah. Členské státy téměř jednomyslně podporují začlenění všech prostředků nápravy, které jsou již k dispozici pro zboží. Převážná většina respondentů se shodla na tom, že obchodníci by měli mít možnost za určitých podmínek (jako je předběžné informování spotřebitele) upravit funkční prvky poskytnutého digitálního obsahu a že spotřebitel by měl mít možnost ukončit dlouhodobé smlouvy.

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Skupina odborníků na smlouvy o cloud computingu se sešla sedmkrát, a to zejména v průběhu roku 2014. Tato skupina odborníků byla zřízena v rámci evropské strategie pro cloud computing a je složena z provozovatelů a organizací zastupujících poskytovatele služeb cloud computingu a jejich zákazníky, jakož i ze zástupců právnických profesí nebo akademických pracovníků, kteří mají odborné znalosti v oblasti smluv o cloud computingu a v otázkách ochrany osobních údajů týkajících se smluv o cloud computingu.

Smlouvy o cloud computingu hrály obzvláště významnou roli při zjišťování problémů souvisejících se smlouvami, kterými se zabývá tato směrnice. Tyto otázky, které uvedená skupina důkladně projednávala, se týkaly kvality, odpovědnosti nebo změn smluv²³.

Komise rovněž čerpala z několika ekonomických a právnických studií, které byly buď zadány konkrétně v souvislosti s touto iniciativou, nebo byly vypracovány pro účely strategie pro jednotný digitální trh²⁴.

- **Posouzení dopadů**

Výbor pro kontrolu regulace vydal dne 16. října 2015 počáteční stanovisko k tomuto návrhu posouzení dopadů, který byl upraven s přihlédnutím k připomínkám výboru a byl předložen znovu. Druhé stanovisko, v němž byl návrh posouzení dopadů s výhradou připomínek schválen, vydal výbor dne 9. listopadu 2015²⁵.

Revidovaná zpráva o posouzení dopadů a její shrnutí se zveřejní spolu s návrhy²⁶.

Posuzované alternativy politiky

²³ Skupina odborníků na smlouvy o cloud computingu – podrobné informace o složení skupiny a zápisy ze zasedání jsou k dispozici na adrese: http://ec.europa.eu/justice/contract/cloud-computing/expert-group/index_en.htm.

²⁴ Viz zejména:

– GfK pro Evropskou komisi, *Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most*, 2015,
– Průzkum Eurostatu o využívání informačních a komunikačních technologií domácnostmi a jednotlivci (2014),
– *Comparative Study on cloud computing contracts* (2014) DLA Piper, s. 33 a násl.; *Analysis of the applicable legal frameworks and suggestions for the contours of a model system of consumer protection in relation to digital content contracts*; University of Amsterdam: Centre for the Study of European Contract Law (CSECL) Institute for Information Law (IViR): Amsterdam Centre for Law and Economics (ACLE) s. 32 a násl.

— Bleskový průzkum Eurobarometr 413, *Companies engaged in online activities* (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf.

– *Economic study on consumer digital Content products*, ICF International, 2015.

²⁵ Stanovisko Výboru pro kontrolu regulace je k dispozici na internetové adrese: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_cs.htm.

²⁶ Zpráva o posouzení dopadů a její shrnutí jsou k dispozici na internetové adrese: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_cs.htm.

V posouzení dopadů se kromě důsledků žádné změny politiky zkoumaly tyto alternativy politiky: i) možnost 1: cílená plně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah a zboží; ii) možnost 2: cílená plně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah a použití práva země obchodníka ve spojení se stávajícími harmonizovanými pravidly týkajícími se zboží; iii) možnost 3: cílená plně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah a žádná změna politiky pro zboží; iv) možnost 4: pouze minimálně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah a žádná změna politiky pro zboží; v) možnost 5: evropská vzorová smlouva na dobrovolném základě ve spojení se značkou důvěry EU.

Srovnávací analýzou dopadů těchto možností dospěla zpráva o posouzení dopadů k závěru, že cíle politiky by nejlépe splnila možnost 1. Tato možnost sníží náklady související se smluvním právem pro obchodníky a usnadní přeshraniční elektronické obchodování. Podniky se budou moci při přeshraničním prodeji opírat o právo své země, jelikož nejdůležitější pravidla platná pro přeshraniční obchod budou ve všech členských státech stejná. Nová pravidla pro digitální obsah mohou sice obnášet určité dodatečné náklady pro podniky, ale tyto náklady budou ve srovnání se stávající situací pouze omezené, protože nová práva budou plně harmonizována. Proto zajistí podnikům prostředí s právní jistotou, které bude příznivé pro podnikání. Spotřebitelé budou mít k dispozici jasný soubor práv v celé EU, a budou mít tedy větší důvěru v nakupování zboží nebo v získávání přístupu k digitálnímu obsahu přeshraničně. To bude výhodné jak pro podniky, tak pro spotřebitele. Hospodářská soutěž bude intenzivnější, což povede k celkovému nárůstu obchodu, a tedy k většímu a lepšímu výběru za konkurenceschopnější ceny pro spotřebitele, přičemž pro EU to bude znamenat významné makroekonomické zisky.

Kdyby se politika nezměnila, chyběla by podpora při plnění cílů jednotného digitálního trhu a mohlo by dojít k negativním hospodářským dopadům ve srovnání se současnou situací.

Možnost 2 by měla pozitivní dopad v podobě plně harmonizovaných pravidel pro digitální obsah. V případě zboží by to znamenalo zvýšení pobídek pro přeshraniční dodávky, neboť obchodníci by mohli prodávat své produkty přes hranice výlučně na základě svého vnitrostátního práva. Spotřebitelé by měli do určité míry prospěch z většího výběru a nižších cen. Podle této možnosti by však spotřebitelé již neměli zajištěnu vyšší úroveň ochrany, než jakou jim zaručují právní předpisy jejich země. Spotřebitelé by naopak mohli využívat potenciálně vyšší úroveň ochrany spotřebitele v rámci práva země obchodníka, pokud toto právo upravuje konkrétní aspekty více než jejich vlastní vnitrostátní právní předpisy.

Možnost 3 by měla pozitivní dopad v podobě plně harmonizovaných pravidel pro digitální obsah, ale překážky přeshraničního obchodu související se smluvním právem by dále přetrvávaly v případě zboží.

Možnost 4 by pro spotřebitele zajistila určitá minimální práva týkající se smluv o poskytování digitálního obsahu v EU, a tím by se do určité míry zvýšila důvěra spotřebitelů. Členské státy by měly možnost přijímat pravidla zajišťující větší ochranu. Tato možnost by však nesnížila náklady pro obchodníky, protože by museli i nadále dodržovat závazná pravidla spotřebitelského smluvního práva, která jsou v různých státech různá a která poskytují vyšší úroveň ochrany spotřebitele při prodeji v jiných členských státech.

Možnost 5 by mohla pomoci podnikům prodávat digitální obsah v celé EU a poskytnout spotřebitelům dostatečnou úroveň ochrany, což by do značné míry záviselo na obsahu pravidel o vzorových smlouvách dohodnutých průmyslovým odvětvím a na míře využívání a přijetí značky důvěry ze strany podniků v EU. Spotřebitelé by mohli více důvěřovat nákupům od zahraničních obchodníků, jimž byla udělena značka důvěry EU. Obchodníci by však stále byli nuceni dodržovat povinné vnitrostátní předpisy země, v níž má spotřebitel obvyklé bydliště, kdyby pravidla této země poskytovala vyšší úroveň ochrany spotřebitele než

pravidla o vzorových smlouvách, a proto by možná stále museli nést náklady související se smluvním právem.

Hlavní dopady návrhu

V posouzení dopadů byly zváženy dopady obou návrhů, směrnice o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a směrnice o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku.

Oba návrhy odstraní překážky přeshraničního obchodu online, které souvisejí se smluvním právem, jak pro spotřebitele, tak pro obchodníky. Odstranění těchto překážek představuje pobídku pro přeshraniční obchod: pokud budou překážky související se smluvním právem odstraněny, začne prodávat online přes hranice o 122 000 podniků více. Hodnota vývozu uvnitř EU by se zvýšila přibližně o 1 miliardu EUR. Intenzivnější hospodářská soutěž na maloobchodní úrovni povede k tomu, že maloobchodní ceny se ve všech členských státech sníží, na úrovni EU pak v průměru o 0,25 %. V důsledku tohoto snížení cen a větší důvěry spotřebitelů díky jednotným právním EU se zvýší poptávka spotřebitelů. Spotřeba domácností, která odráží blahobyt spotřebitelů, by se v každém členském státě také zvýšila a v EU průměrně by to znamenalo nárůst o 0,23 %, což odpovídá přibližně 18 miliardám EUR. Online přeshraničně by začalo nakupovat o 7,8 milionu až 13 milionů spotřebitelů více. Průměrná částka vynaložená ročně každým člověkem, který nakupuje přes hranice, by se rovněž zvýšila, a sice o 40 EUR. Tento nárůst poptávky i nabídky bude mít přímý dopad na hlavní makroekonomické proměnné v jednotlivých členských státech i v EU jako celku. Očekává se, že celkový reálný HDP EU se bude zvyšovat asi o 4 miliardy EUR ročně.

Koho a jakým způsobem se návrhy týkají

Podniky budou sice nést náklady na dosažení souladu s touto novou směrnicí, ale nakonec pro ně budou plně harmonizovaná pravidla pro vývoz zboží a digitálního obsahu do celé EU ještě větším přínosem. Malé a střední podniky nesmí být z tohoto nového právního předpisu vyloučeny: výjimky by snížily důvěru spotřebitelů v nákupy od těchto podniků. Neexistuje žádný důvod pro to, aby spotřebitelé byli při nákupech od malých a středních podniků méně chráněni než při nákupech od větších poskytovatelů. Výjimka by rovněž ohrozila přínosy pro malé a střední podniky spočívající v existenci jednoho souboru pravidel, která se použijí v celé EU. Tato iniciativa bude naopak přínosem zejména pro malé a střední podniky, pro něž jsou náklady na přizpůsobení svých smluv závazným pravidlům ostatních členských států citelnější a jsou častěji odkázány na svůj domácí trh než jejich větší konkurenti. Přeshraniční obchod je pro ně významným prostředkem, jak využívat výhod úspor z rozsahu. Malé a střední podniky mají problémy s hledáním zákazníků. Tento problém bude snadnější řešit v internetovém prostředí, protože internet umožňuje prodávat online za náklady nižší než u obchodování offline.

• Základní práva

Návrh týkající se poskytování digitálního obsahu bude mít pozitivní dopad na řadu práv chráněných Listinou základních práv Evropské unie, zejména článkem 38 o ochraně spotřebitele a článkem 16 o svobodě podnikání.

Cílený soubor plně harmonizovaných pravidel pro digitální obsah naplní cíl článku 38 Listiny základních práv tím, že posílí ochranu spotřebitele v celé EU, neboť poskytne spotřebitelům v EU jasná a konkrétní práva při nákupu digitálního obsahu / získávání přístupu k němu buď na domácím trhu, nebo z jiných členských států.

Soubor plně harmonizovaných pravidel pro zásadní aspekty digitálního obsahu rovněž přispěje k naplnění cíle článku 16, protože pro podniky bude snadnější prodávat digitální

obsah v EU, a to jak na domácím trhu, tak v zahraničí. Zlepší se tedy jejich schopnost rozšiřovat své podnikání.

Jasná smluvní práva přispějí k naplnění cíle stanoveného v článku 47 (právo na účinnou právní ochranu), jelikož zlepší schopnost využívat právo na účinný prostředek nápravy před soudem. Nová pravidla by měla vyjasnit prostředky nápravy, které jsou k dispozici v případě sporů.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nemá žádné důsledky pro rozpočet EU.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Členské státy budou mít povinnost oznámit Komisi opatření, kterými provedly směrnici o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu. Tato opatření stanoví znění právních předpisů přijatých členskými státy. Komise bude tato opatření monitorovat, aby zajistila, že jsou v souladu s touto směrnicí.

Komise zahájí monitorování a hodnocení, aby posoudila, jak účinně směrnice naplňuje své cíle. Výsledky hodnocení budou využity při přípravě přezkumu, který má být proveden 5 let po vstupu směrnice v platnost a který bude posuzovat účinnost směrnice.

- **Informativní dokumenty**

Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů, které objasňují vztah mezi jednotlivými ustanoveními směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice se považuje předložení těchto dokumentů za odůvodněné.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Návrh obsahuje 20 článků.

Článek 1 stanoví předmět směrnice, kterým je plná harmonizace souboru základních pravidel týkajících se smluv o poskytování digitálního obsahu. Upřesňuje, že tato směrnice obsahuje pravidla týkající se souladu digitálního obsahu se smlouvou, prostředků nápravy, které má spotřebitel k dispozici v případě nesouladu digitálního obsahu se smlouvou, jakož i určitých aspektů týkajících se práva ukončit dlouhodobou smlouvu a změny digitálního obsahu.

Článek 2 obsahuje seznam definic, které směrnice používá. Některé definice vycházejí ze stávajícího *acquis*, například definice spotřebitele, nebo z návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje. Ostatní definice zohledňují specifický charakter digitálního obsahu a rychlý vývoj technologií a obchodu. Například definice digitálního obsahu je záměrně široká a zahrnuje všechny druhy digitálního obsahu, například včetně stahovaných filmů nebo filmů přenášených po internetu, ukládání do cloudu, sociálních médií nebo souborů pro vizuální modelování pro 3D tisk, aby byla funkční i v budoucnosti, aby se předešlo narušení hospodářské soutěže a aby se vytvořily rovné podmínky.

Článek 3 stanoví na základě předmětu osobní a věcnou působnost směrnice. Směrnice se vztahuje pouze na transakce mezi podniky a spotřebiteli. Existence problémů v oblasti smluvního práva ve vztazích mezi podniky navzájem, zejména ve vztahu ke specifickým potřebám malých a středních podniků, již byla zaznamenána ve strategii pro jednotný digitální

trh a tyto problémy se budou analyzovat v souvislosti s jinými opatřeními oznámenými v rámci strategie. Směrnice se týká poskytování všech druhů digitálního obsahu. Vztahuje se rovněž na digitální obsah poskytovaný nejen za peněžní úhradu, ale také výměnou za (osobní a jiné) údaje poskytnuté ze strany spotřebitelů, s výjimkou případů, kdy byly údaje shromážděny výhradně za účelem splnění právních požadavků. Směrnice se nevztahuje na služby, jejichž významným prvkem je zásah člověka, ani na smlouvy, kterými se řídí služby pro specifická odvětví, jako je zdravotnictví, hazardní hry nebo finanční služby. Článek 3 rovněž stanoví, že v případě rozporu mezi touto směrnicí a jiným právním aktem EU, má přednost tento jiný právní akt EU. Zejména se ve zmíněném článku objasňuje, že touto směrnicí nejsou dotčena pravidla na ochranu údajů. Uvedený článek rovněž objasňuje, že touto směrnicí nejsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy v rozsahu, v jakém je neupravuje tato směrnice, jako jsou vnitrostátní předpisy, které stanoví povinnosti spotřebitele vůči poskytovateli digitálního obsahu nebo které upravují kvalifikaci, opodstatnění či platnost smluv.

Článek 4 stanoví, že tato směrnice je směrnicí o úplné harmonizaci. Zabraňuje tomu, aby členské státy v oblasti její působnosti přijímaly nebo zachovávaly v platnosti právní předpisy, které jsou méně nebo více přísné než požadavky této směrnice. Účelem článku 4 ve spojení s článkem 1 je rovněž stanovit, že jiné oblasti, které nejsou zahrnuty do oblasti působnosti této směrnice, mohou členské státy regulovat samy.

Článek 5 objasňuje podmínky a dobu poskytování digitálního obsahu. Digitální obsah musí být poskytnut spotřebiteli nebo třetí straně, která provozuje fyzický nebo virtuální nástroj umožňující zpracování nebo přenos digitálního obsahu nebo přístup k němu konečnému spotřebiteli a se kterou má spotřebitel smluvní vztah. Jako standardní pravidlo platí, že digitální obsah by měl být dodán okamžitě, pokud se strany nedohodnou jinak.

Článek 6 obsahuje různá smluvní kritéria a kritéria o zákonném souladu, podle nichž se posuzuje kvalita digitálního obsahu. Digitální obsah musí být především v souladu s tím, co bylo sjednáno ve smlouvě. Pokud taková výslovná hodnotící kritéria neexistují, soulad digitálního obsahu se smlouvou je nutno posoudit na základě objektivního kritéria, to znamená, že musí být vhodný pro účel, pro který by se digitální obsah stejného popisu běžně použil. Článek 6 rovněž vyjasňuje, že pokud je digitální obsah poskytován po určitou dobu, musí být v souladu se smlouvou po celou dobu platnosti smlouvy, a že verze digitálního obsahu poskytnutá spotřebiteli musí být rovněž nejnovější verzí dostupnou v době uzavření smlouvy.

Článek 7 vysvětluje, že nesoulad digitálního obsahu se smlouvou vyplývající z nesprávné integrace do hardwaru a softwaru spotřebitele by se měl považovat za nesoulad samotného digitálního obsahu, jestliže důvody nesprávné integrace jsou na straně poskytovatele.

Článek 8 obsahuje další požadavek na soulad, podle nějž nesmí být digitální obsah zatížen právy třetích stran, včetně těch, která se týkají duševního vlastnictví.

Článek 9 přenáší důkazní břemeno za nedostatečný soulad se smlouvou na poskytovatele, s výjimkou případu, kdy digitální prostředí spotřebitele není slučitelné s digitálním obsahem. Toto obrácení důkazního břemene není časově omezeno, jelikož digitální obsah nepodléhá opotřebení. Článek 9 stanoví, že spotřebitel musí spolupracovat s poskytovatelem, aby mu umožnil seznámit se s digitálním prostředím spotřebitele. Povinnost spolupráce musí být omezena na co nejméně rušivé prostředky, které má poskytovatel technicky k dispozici.

Článek 10 stanoví případy odpovědnosti poskytovatele vůči spotřebiteli, zejména pokud digitální obsah není v souladu se smlouvou nebo pokud poskytovatel neposkytl digitální obsah v úplnosti. Vzhledem k tomu, že digitální obsah může být poskytován v průběhu

určitého období, poskytovatel by měl být rovněž odpovědný za každý případ nesouladu se smlouvou, ke kterému dojde během uvedeného období.

Článek 11 dává spotřebiteli právo ihned ukončit smlouvu, pokud poskytovatel neposkytl digitální obsah v úplnosti, jak je stanoveno v článku 5.

Článek 12 obsahuje seznam prostředků nápravy, které má spotřebitel k dispozici v případě neposkytnutí digitálního obsahu nebo v případě jeho nesouladu se smlouvou. V první fázi má mít spotřebitel nárok na to, aby byl digitální obsah uveden do souladu se smlouvou, a to v přiměřené lhůtě a bez významných obtíží a aniž by mu tím vznikly jakékoli náklady. V druhé fázi má mít spotřebitel nárok na snížení ceny nebo ukončení smlouvy, pokud se nesoulad se smlouvou týká hlavních funkčních prvků.

Článek 13 podrobně popisuje důsledky ukončení smlouvy z důvodu nesouladu digitálního obsahu se smlouvou. Například stanoví, že poskytovatel vrátí zpět zaplacenou částku nebo, pokud protiplnění představovaly údaje, přestane tyto údaje i jakékoli další informace, které spotřebitel poskytl výměnou za digitální obsah, používat. Tento článek rovněž objasňuje, že spotřebitel musí po ukončení smlouvy také přestat dále používat daný digitální obsah.

Článek 14 stanoví právo na náhradu škody omezené na případy, kdy byla způsobena škoda digitálnímu obsahu a hardware spotřebitele. Stanoví však, že členské státy by měly stanovit podrobné podmínky pro výkon tohoto práva na náhradu škody.

Článek 15 vyjmenovává podmínky, například předchozí souhlas a předběžné informování spotřebitele nebo právo spotřebitele ukončit smlouvu, podle kterých poskytovatel může změnit smlouvu o poskytování digitálního obsahu, pokud jde o jeho hlavní funkční prvky.

Článek 16 stanoví podmínky, za kterých má spotřebitel právo ukončit smlouvy uzavřené na dobu neurčitou nebo s dobou platnosti delší než 12 měsíců, aby mohl změnit poskytovatele. Například musí spotřebitel uvědomit poskytovatele 14 dnů před dnem, kdy ukončení smlouvy nabude účinku. Článek 16 rovněž podrobně popisuje důsledky ukončení dlouhodobé smlouvy. Stanoví také, že poskytovatel přestane používat údaje i jakékoli další informace, které spotřebitel poskytl výměnou za digitální obsah.

Článek 17 stanoví, že poskytovatel má právo na nápravu v případě činu nebo opomenutí ze strany některé osoby v dřívějších článcích řetězce transakcí, které vyústilo v odpovědnost poskytovatele vůči spotřebiteli za nesoulad se smlouvou nebo neposkytnutí obsahu. Podmínky pro výkon tohoto práva mají být upraveny vnitrostátními právními předpisy členských států.

Článek 18 ukládá členským státům povinnost zajistit, aby byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky pro zajištění souladu s touto směrnicí.

Článek 19 obsahuje ustanovení o závazné povaze pravidel spotřebitelského smluvního práva, tj. stanoví, že jakákoliv odchylka od požadavků obsažených v této směrnici, která představuje újmu pro spotřebitele, není pro spotřebitele závazná.

Článek 20 stanoví změny jiných právních předpisů EU. Mění se jím směrnice 1999/44/ES s cílem zamezit překrývání mezi těmito dvěma nástroji. Článek 20 rovněž doplňuje odkaz na tuto směrnici v příloze nařízení (ES) č. 2006/2004 s cílem usnadnit přeshraniční spolupráci při prosazování této směrnice. Doplňuje rovněž odkaz na tuto směrnici v příloze I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES²⁷ s cílem zajistit, aby byly chráněny kolektivní zájmy spotřebitelů stanovené touto směrnicí.

V článku 21 se stanoví lhůta pro provedení v právních předpisech členskými státy.

27

Úř. věst. L 110, 1.5.2009, s. 30.

Článek 22 stanoví povinnost Komise provést přezkum používání této směrnice nejpozději 5 let po jejím vstupu v platnost.

Článek 23 stanoví datum vstupu této směrnice v platnost.

Článek 24 upřesňuje, komu je směrnice určena.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu**

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru²⁸,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Potenciál elektronického obchodu pro růst dosud není plně využit. Aby bylo možné tento potenciál uvolnit, řeší strategie pro jednotný digitální trh v Evropě²⁹ komplexním způsobem zásadní překážky, které brání rozvoji přeshraničního elektronického obchodování v Unii. Zajistit spotřebitelům lepší přístup k digitálnímu obsahu a usnadnit podnikům jeho poskytování má zásadní význam pro posílení digitální ekonomiky Unie a pro stimulaci celkového růstu.
- (2) Pro docílení opravdového jednotného digitálního trhu je nutné harmonizovat některé aspekty smluv o poskytování digitálního obsahu, přičemž základem je zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitele.
- (3) Rozdíly mezi závaznými vnitrostátními pravidly spotřebitelského smluvního práva a nedostatek jasných pravidel smluvního práva patří mezi hlavní překážky, které brání rozvoji poskytování digitálního obsahu, jelikož na úrovni Unie existuje jen velmi málo pravidel uzpůsobených konkrétně pro tuto oblast. Podniky nesou dodatečné náklady, jež vyplývají z rozdílů mezi závaznými vnitrostátními pravidly spotřebitelského smluvního práva, a při prodeji digitálního obsahu přes hranice nemají právní jistotu. Podniky rovněž nesou náklady související s přizpůsobováním svých smluv zvláštním závazným pravidlům pro poskytování digitálního obsahu, která již v různých členských státech vznikají, čímž se vytvářejí rozdíly v oblasti působnosti a obsahu mezi konkrétními vnitrostátními pravidly upravujícími tyto smlouvy. V těch členských státech, kde ještě neexistují zvláštní pravidla pro poskytování digitálního obsahu, čelí obchodníci, kteří chtějí prodávat přes hranice, nejistotě, jelikož často nevědí, jaké předpisy se použijí na digitální obsah v členském státě, do nějž chtějí vyvážet, jaký je obsah těchto pravidel, ani to, zda jsou závazná.

28

Úř. věst. C , , s. .

29

COM(2015) 192 final.

- (4) Spotřebitelé nemají důvěru v nákupy přes hranice, zejména přes internet. Jedním z hlavních faktorů, které jsou příčinou této nízké důvěry, je to, že nemají jistotu ohledně svých základních smluvních práv a že neexistuje jasný smluvní rámec pro digitální obsah. Mnozí spotřebitelé digitálního obsahu se setkávají s problémy souvisejícími s kvalitou nebo přístupem k digitálnímu obsahu. Například jim je dodán nesprávný nebo vadný digitální obsah nebo nejsou schopni se k danému digitálnímu obsahu dostat. V důsledku toho spotřebitelům vzniká finanční i nefinanční újma.
- (5) Aby se tyto problémy vyřešily, podniky i spotřebitelé by měli mít možnost opřít se o plně harmonizovaná pravidla pro poskytování digitálního obsahu, která vymezí smluvní práva platná v celé Unii, která mají zásadní význam pro tento typ transakcí.
- (6) Díky plně harmonizovaným pravidlům spotřebitelského smluvního práva ve všech členských státech bude pro podniky snazší nabízet digitální obsah přes hranice. Budou mít k dispozici stabilní prostředí smluvního práva při prodeji online nebo jiným způsobem na dálku do jiných členských států. Plně harmonizovaná pravidla uzpůsobená pro digitální obsah v celé EU odstraní komplikace, které způsobují odlišná vnitrostátní pravidla, která se v současnosti použijí na smlouvy o poskytování digitálního obsahu. Taková pravidla rovněž zabrání právní roztržštěnosti, která by jinak vznikala v důsledku nových vnitrostátních právních předpisů upravujících konkrétně digitální obsah.
- (7) Spotřebitelé budou mít prospěch z plně harmonizovaných práv pro digitální obsah s vysokou úrovní ochrany. Budou mít jasná práva při získávání digitálního obsahu nebo přístupu k němu kdekoliv v EU. To posílí jejich důvěru v nakupování digitálního obsahu. Přispěje se tím i k omezení škod, které jsou v současné době působeny spotřebitelům, protože bude existovat soubor jasných práv, která jim umožní řešit problémy s digitálním obsahem, se kterými se nyní potýkají.
- (8) Tato směrnice by měla plně harmonizovat soubor základních pravidel, která zatím nejsou na úrovni Unie regulována. Měla by proto zahrnovat pravidla týkající se souladu digitálního obsahu se smlouvou, prostředků nápravy, které má spotřebitel k dispozici v případě nesouladu digitálního obsahu se smlouvou, a některých podmínek pro uplatnění uvedených prostředků nápravy. Tato směrnice by měla také harmonizovat určité aspekty týkající se práva ukončit dlouhodobou smlouvu a také určité aspekty týkající se změny digitálního obsahu.
- (9) Tím, že budou plně harmonizovány všechny požadavky týkající se otázek upravených touto směrnicí, se zabrání tomu, aby členské státy v rámci její oblasti působnosti stanovily jakékoli další formální či věcné požadavky, jako je lhůta, během níž se musí projevit nesoulad se smlouvou, povinnost spotřebitele oznámit poskytovateli nesoulad se smlouvou v konkrétní lhůtě nebo povinnost spotřebitele platit za používání digitálního obsahu až do okamžiku ukončení smlouvy z důvodu nesouladu.
- (10) Touto směrnicí by neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy v rozsahu, v jakém tyto záležitosti neupravuje tato směrnice, jako jsou vnitrostátní předpisy, které stanoví povinnosti spotřebitele vůči poskytovateli digitálního obsahu nebo které upravují kvalifikaci, opodstatnění a platnost smluv nebo legalitu obsahu. Členské státy by rovněž měly mít nadále možnost stanovit pravidla pro podrobné podmínky pro výkon práv, jako je právo na náhradu škody v rozsahu, na nějž se tato směrnice nevztahuje, nebo pravidla, která upravují důsledky ukončení smlouvy a která se použijí vedle pravidel pro navrácení plnění upravených touto směrnicí.

- (11) Tato směrnice by měla vyřešit problémy v různých kategoriích digitálního obsahu a jeho poskytování. S cílem zohlednit rychlý technologický vývoj a zachovat odolnost pojmu digitálního obsahu vůči budoucím změnám by měl být tento pojem, jak jej používá tato směrnice, vymezen širěji než ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU³⁰. Zejména by měl zahrnovat služby, které umožňují vytváření, zpracovávání nebo uchovávání údajů. Ačkoliv existuje řada způsobů, jak digitální obsah poskytovat, jako je přenos na trvalém nosiči, možnost pro spotřebitele stáhnout si jej na svých zařízeních, přenos po internetu, umožnění přístupu ke skladovacím kapacitám digitálního obsahu nebo přístup k používání sociálních médií, tato směrnice by se měla použít na veškerý digitální obsah bez ohledu na nosič použitý pro jeho přenos. Rozlišování mezi různými kategoriemi na tomto technologicky rychle se měnícím trhu není žádoucí, jelikož by bylo stěžejné zabránit diskriminaci mezi poskytovateli. Měly by se zajistit rovné podmínky pro poskytovatele různých kategorií digitálního obsahu. Tato směrnice by se však neměla použít na digitální obsah, který je začleněn do zboží takovým způsobem, že funguje jako nedílná součást tohoto zboží a jeho funkce jsou podřízeny hlavním funkcím tohoto zboží.
- (12) Aby se splnila očekávání spotřebitelů a zajistil se jednoznačný a jednoduchý právní rámec pro poskytovatele digitálního obsahu nabízeného na trvalém nosiči, pokud jde o požadavky na soulad a prostředky nápravy dostupné pro spotřebitele v případě nesouladu, měla by se tato směrnice použít na zboží, jako jsou DVD a CD, která obsahují digitální obsah takovým způsobem, že toto zboží funguje pouze jako nosič digitálního obsahu. Tato směrnice by se měla použít na digitální obsah poskytovaný na trvalém nosiči bez ohledu na to, zda je prodáván na dálku, nebo v přímém styku, aby se zamezilo roztržičnosti mezi různými distribučními kanály. Na uvedené zboží by se měla nadále použít směrnice 2011/83, včetně povinností týkajících se dodání zboží, prostředků nápravy v případě nedodání a povahy smlouvy, na základě níž se uvedené zboží dodává. Touto směrnicí rovněž není dotčeno právo na rozšiřování použitelné na toto zboží podle autorského práva.
- (13) V digitální ekonomice jsou účastníci trhu často a ve stále větší míře přesvědčeni o tom, že informace o fyzických osobách mají hodnotu srovnatelnou s penězi. Digitální obsah je často poskytován nikoli výměnou za zaplacení ceny, ale za jiné než peněžní protiplnění, tedy tím, že se umožní přístup k osobním údajům nebo jiným údajům. Tyto konkrétní obchodní modely se používají v různých formách na velké části trhu. Zavedení diferenciace v závislosti na povaze tohoto protiplnění by představovalo diskriminaci mezi různými obchodními modely; vznikala by tak neodůvodněná motivace pro podniky, aby nabízely digitální obsah spíše výměnou za údaje. Měly by být zaručeny rovné podmínky. Kromě toho mohou vady funkčních prvků digitálního obsahu poskytnutého za jiné než peněžní protiplnění ovlivnit ekonomické zájmy spotřebitelů. Použitelnost pravidel této směrnice by proto neměla záviset na tom, zda byla za daný digitální obsah zaplacená určitá cena.
- (14) Pokud jde o digitální obsah, který nebyl poskytnut výměnou za zaplacení ceny, ale za jiné než peněžní protiplnění, tato směrnice by se měla použít pouze na smlouvy, u nichž poskytovatel požádá a spotřebitel poskytovateli aktivně poskytne údaje, jako je jméno a e-mailová adresa nebo fotografie, přímo či nepřímo, například prostřednictvím individuální registrace nebo na základě smlouvy, která umožňuje přístup k fotografiím spotřebitele. Tato směrnice by se neměla použít na situace, kdy poskytovatel shromažďuje údaje nezbytné pro fungování digitálního obsahu v souladu

30

Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64.

se smlouvou, například geografickou polohu pro účely správného fungování mobilních aplikací, nebo pouze za účelem splnění zákonných požadavků, například když se v souladu s použitelnými právními předpisy požaduje registrace spotřebitele pro účely bezpečnosti a identifikace. Tato směrnice by se rovněž neměla použít na situace, kdy poskytovatel shromažďuje informace, včetně osobních údajů, jako je IP adresa, nebo jiné automaticky generované informace, jako jsou informace shromažďované a přenášené prostřednictvím souborů cookie, aniž je spotřebitel aktivně poskytl, i když spotřebitel souhlasí s používáním souborů cookie. Rovněž by se neměla použít na situace, kdy je spotřebitel vystaven reklamám výlučně za účelem získání přístupu k digitálnímu obsahu.

- (15) S obsahem generovaným spotřebiteli by se mělo zacházet stejně jako s jakýmkoliv jiným digitálním obsahem, který spotřebitel poskytuje nebo uchovává po celou dobu trvání smlouvy, jako je hudba a videa, fotografie, hry nebo aplikace. Obsah generovaný spotřebiteli zahrnuje široké spektrum příkladů: mohou sem patřit digitální fotografie, video a audio soubory, blogy, diskusní fóra, textové formáty pro spolupráci, posty, chaty, tweety, internetové deníky, podcasting, obsah vytvořený na mobilních zařízeních, obsah vytvořený ve virtuálním prostředí online, hodnocení a sbírky odkazů na obsah online.
- (16) Aby se zajistil společný soubor práv pro spotřebitele a rovné podmínky pro podniky, spotřebitelé by měli mít k dispozici stejné prostředky nápravy v případě digitálního obsahu, který není v souladu se smlouvou, bez ohledu na způsob, jakým byl obsah vytvořen. Tato směrnice by se proto měla použít na smlouvy o vývoji digitálního obsahu na míru, který je přizpůsoben konkrétním požadavkům spotřebitele, včetně softwaru na míru. Tato směrnice by se měla použít rovněž na poskytování souborů pro vizuální modelování pro 3D tisk. Tato směrnice by však neměla upravovat zboží vyrobené s použitím technologie 3D tisku ani škody způsobené tomuto zboží.
- (17) Digitální obsah má velký význam v souvislosti s internetem věcí. Konkrétní otázky odpovědnosti související s internetem věcí, včetně odpovědnosti za smlouvy o údajích a smlouvy o komunikaci mezi zařízeními, je však vhodnější regulovat odděleně.
- (18) Smlouvy mohou zahrnovat obecné podmínky poskytovatele, které musí spotřebitel přijmout. V případě některých typů digitálního obsahu poskytovatelé často popíší službu a měřitelné cíle této služby v dohodě o úrovni služeb. Tyto dohody o úrovni služeb jsou obvykle připojeny k hlavní smlouvě a tvoří významnou součást smluvního vztahu mezi poskytovatelem a spotřebitelem. Podle této směrnice by měly být zahrnuty v definici smlouvy, a proto by měly být v souladu s pravidly stanovenými v této směrnici.
- (19) Tato směrnice by se měla použít pouze na ty služby, jejichž hlavním předmětem je poskytování digitálního obsahu. Tato směrnice by se proto neměla použít na služby, které vykonává poskytovatel osobně a u nichž se digitální prostředky využívají pouze pro účely přístupu nebo dodání, jako je například překlad nabízený určitou osobou nebo jiné odborné poradenské služby, kdy se spotřebiteli digitálními prostředky dodá pouze výsledek služby.
- (20) Pokud poskytovatel na základě jedné smlouvy nebo souboru smluv nabízí digitální obsah v kombinaci s jinými službami, jako jsou telekomunikační služby nebo zboží, které nefunguje pouze jako nosič digitálního obsahu, měla by se tato směrnice použít pouze na tu část uvedeného souboru smluv, která se týká digitálního obsahu. Ostatní prvky by měly být upraveny použitelnými právními předpisy.

- (21) Tato směrnice by se neměla zabývat autorským právem ani jinými aspekty souvisejícími s duševním vlastnictvím při poskytování digitálního obsahu. Proto by jí neměla být dotčena žádná práva ani povinnosti podle autorského práva a dalších právních předpisů o duševním vlastnictví.
- (22) Ochrana fyzických osob při zpracování osobních údajů je upravena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES³¹ a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES³², které se použijí v plném rozsahu na poskytování digitálního obsahu. Uvedené směrnice již stanoví právní rámec v oblasti osobních údajů v Unii. Provádění a používání této směrnice by mělo být plně v souladu s uvedeným právním rámcem.
- (23) Existují různé způsoby, jak se digitální obsah může dostat ke spotřebitelům. Je vhodné stanovit jednoduchá a jasná pravidla pro podmínky a dobu pro splnění hlavního smluvního závazku poskytovatele, a sice poskytnout digitální obsah spotřebiteli. Vzhledem k tomu, že poskytovatel není v zásadě odpovědný za činy nebo opomenutí poskytovatele internetu nebo elektronické platformy, kterou si spotřebitel zvolil pro příjem digitálního obsahu, mělo by být postačující, aby poskytovatel poskytl digitální obsah této třetí straně. Pokud jde o lhůtu pro poskytnutí, digitální obsah by měl být v souladu s tržními postupy a technickými možnostmi poskytnut neprodleně, pokud se strany nedohodnou jinak s cílem přizpůsobit se jiným modelům poskytování.
- (24) Aby se podpořily inovace na jednotném digitálním trhu a aby se zohlednil technologický vývoj, který se projevuje rychle se měnící povahou digitálního obsahu, je odůvodněné, aby digitální obsah byl především v souladu s tím, co bylo dohodnuto ve smlouvě.
- (25) V případech, kdy smlouva nestanoví dostatečně jasné a srozumitelné ukazatele pro zjištění souladu digitálního obsahu se smlouvou, je nezbytné stanovit objektivní kritéria souladu, aby se zajistilo, že spotřebitelé nebudou zbaveni svých práv. V takových případech by se soulad se smlouvou měl posuzovat s ohledem na účel, pro který by se digitální obsah stejného popisu běžně použil.
- (26) Kvůli svému charakteru musí být digitální obsah propojen s dalšími digitálními zařízeními, aby mohl řádně fungovat; interoperabilita by proto měla být součástí kritérií souladu. Digitální obsah musí být propojen zejména s hardwarem včetně parametrů, jako je rychlost procesoru a grafická karta, a softwarem včetně konkrétní verze operačního systému nebo multimediálního přehrávače. Pojem funkčnosti by měl odkazovat na způsoby, jak lze digitální obsah používat; měl by se rovněž vztahovat na chybějící či existující technická omezení, jako je například ochrana pomocí správy digitálních práv či regionální kódování.
- (27) Služby a technologie založené na datech sice přinášejí značné výhody, ale obnášejí i určitá slabá místa. Jak uznává strategie pro jednotný digitální trh, je nezbytná vysoká úroveň bezpečnosti sítí a informací v celé Evropské unii, aby se zajistilo dodržování základních práv, jako je právo na ochranu soukromí a osobních údajů, a aby se zvýšila důvěra uživatelů v digitální ekonomiku. Jelikož software již začíná být všudypřítomný, zásadní záležitostí se stávají vlastnosti, jako je spolehlivost, bezpečnost a schopnost přizpůsobit se měnícím se potřebám. Je proto čím dál důležitější, aby tyto služby a technologie založené na datech zajišťovaly, že tyto kvality budou zaručeny v míře odpovídající úloze a funkci těchto technologií. Zejména kvalita, pokud jde o bezpečnost a spolehlivost, je stále významnějším prvkem pro

31

Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31 [bude nahrazena obecným nařízením o ochraně údajů, jakmile bude přijato].

32

Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37.

inovativní, kombinované služby, které se musí opírat o propojení různých systémů v různých oblastech.

- (28) Při používání pravidel této směrnice by poskytovatelé měli používat normy, otevřené technické specifikace, osvědčené postupy a kodexy chování, a to i v souvislosti s běžně používaným datovým formátem pro získání obsahu vygenerovaného uživatelem nebo jakéhokoli jiného obsahu poskytnutého spotřebitelem, bez ohledu na to, zda jsou stanoveny na mezinárodní úrovni, na evropské úrovni nebo na úrovni určitého odvětví. V této souvislosti může Komise zvážit podporu rozvoje mezinárodních a evropských norem a vypracování kodexu chování ze strany obchodních sdružení a dalších reprezentativních organizací, čímž by se podpořilo jednotné provádění této směrnice.
- (29) Mnoho typů digitálního obsahu se poskytuje v průběhu určité doby. Spotřebitelé mají například po určitou dobu přístup ke službám cloud computingu. Je proto nutné zajistit, aby byl tento digitální obsah v souladu se smlouvou po celou dobu její platnosti. Kromě toho, vzhledem k častému vylepšování digitálního obsahu, zejména prostřednictvím aktualizací, by verze digitálního obsahu poskytnutá spotřebiteli měla být nejaktuálnější verzí dostupnou v době uzavření smlouvy.
- (30) Aby digitální obsah mohl řádně fungovat, musí být správně začleněn do hardwarového a softwarového prostředí spotřebitele. Pokud je nesoulad digitálního obsahu se smlouvou důsledkem nesprávné integrace, je třeba jej považovat za nesoulad samotného digitálního obsahu se smlouvou, pokud byl integrován poskytovatelem nebo pod jeho kontrolou nebo spotřebitelem podle pokynů poskytovatele pro integraci a nesprávná integrace byla způsobena nedostatky v požadovaných pokynech pro integraci. V takovýchto případech je příčina nesouladu na straně poskytovatele.
- (31) Požadavky na soulad by měly zahrnovat jak věcné, tak i právní vady. Práva třetí strany by mohla spotřebiteli účinně bránit v používání digitálního obsahu nebo některých jeho prvků v souladu se smlouvou, pokud jsou uvedena práva třetí strany porušena a pokud tato třetí strana oprávněně nutí poskytovatele, aby přestal porušovat uvedená práva a aby ukončil poskytování daného digitálního obsahu. Právní vady jsou obzvláště důležité pro digitální obsah, který je již svou povahou předmětem práv duševního vlastnictví. Poskytovatel by proto měl být povinen zajistit, aby digitální obsah nebyl zatížen jakýmkoli právem třetí strany, například autorským právem týkajícím se digitálního obsahu, které spotřebiteli brání v používání digitálního obsahu v souladu se smlouvou.
- (32) Vzhledem k tomu, že digitální obsah má specifický charakter a je velmi komplexní a že poskytovatel má lepší znalosti a přístup k know-how, technickým informacím a vysoce technologické pomoci, má poskytovatel lepší pozici než spotřebitel, pokud jde o znalost důvodů nesouladu digitálního obsahu se smlouvou. Poskytovatel může zároveň lépe posoudit, zda nesoulad se smlouvou byl způsoben neslučitelností digitálního prostředí spotřebitele s technickými požadavky pro digitální obsah. V případě sporu by tedy poskytovatel měl být tím, kdo musí prokázat, že digitální obsah je v souladu se smlouvou, pokud poskytovatel neprokáže, že digitální prostředí spotřebitele není slučitelné s daným digitálním obsahem. Pouze tehdy, pokud poskytovatel prokáže, že digitální prostředí spotřebitele není slučitelné s požadavky na interoperabilitu a jinými technickými požadavky, měl by být spotřebitel tím, kdo musí prokázat, že digitální obsah není v souladu se smlouvou.
- (33) Aniž jsou dotčena základní práva na ochranu soukromí, včetně důvěrnosti komunikace, a na ochranu osobních údajů spotřebitele, měl by spotřebitel spolupracovat s poskytovatelem, aby mu umožnil seznámit se s digitálním prostředím

spotřebitele za použití co nejméně rušivých prostředků, které mají obě strany za daných okolností k dispozici. To lze provést například tak, že se poskytovateli zasílají automaticky generovaná hlášení o incidentech nebo podrobnosti o internetovém připojení spotřebitele. Pouze ve výjimečných a řádně odůvodněných případech, kdy po vyčerpání všech ostatních prostředků neexistuje žádný jiný způsob, to lze provést také tím, že se umožní virtuální přístup k digitálnímu prostředí spotřebitele. Pokud však spotřebitel nespolupracuje s poskytovatelem, měl by být spotřebitel tím, kdo musí prokázat, že digitální obsah není v souladu se smlouvou.

- (34) Poskytovatel by měl být odpovědný spotřebiteli za nesoulad se smlouvou a za jakékoli neposkytnutí digitálního obsahu. Navíc vzhledem k tomu, že digitální obsah může být poskytován v průběhu určitého období, je odůvodněné, aby poskytovatel byl rovněž odpovědný za každý případ nesouladu se smlouvou, ke kterému dojde během uvedeného období.
- (35) Neposkytnutí digitálního obsahu spotřebiteli poskytovatelem v souladu se smlouvou představuje závažné porušení hlavní smluvní povinnosti poskytovatele, na jehož základě by měl mít spotřebitel možnost okamžitě ukončit smlouvu. Pokud poskytovatel původně digitální obsah poskytl, pak by se přerušení v jeho poskytování, která způsobí, že digitální obsah není v průběhu krátkého časového období pro spotřebitele k dispozici nebo není přístupný, měla považovat za nesoulad se smlouvou, a nikoli za neposkytnutí digitálního obsahu. Požadavek řádné kontinuity digitálního obsahu by měl zejména rovněž zahrnovat více než zanedbatelná krátkodobá přerušení poskytování.
- (36) V případě nesouladu se smlouvou by měl mít spotřebitel v první fázi nárok na to, aby byl digitální obsah uveden do souladu se smlouvou. V závislosti na technických vlastnostech digitálního obsahu může poskytovatel zvolit určitý způsob uvedení digitálního obsahu do souladu se smlouvou, například formou aktualizace nebo žádosti, aby si spotřebitel stáhl novou kopii digitálního obsahu. Vzhledem k rozmanitosti typů digitálního obsahu není vhodné stanovit pevné lhůty pro výkon práv nebo splnění povinností týkajících se digitálního obsahu. Takové lhůty by nemusely obsáhnout tuto rozmanitost a mohly by být příliš krátké nebo příliš dlouhé, v závislosti na jednotlivých případech. Je proto vhodnější odkazovat na přiměřené lhůty. Digitální obsah by měl být uveden do souladu se smlouvou v přiměřené lhůtě a bez jakýchkoli nákladů. Zejména spotřebitel by neměl nést žádné náklady spojené s vývojem aktualizace pro digitální obsah.
- (37) V druhé fázi by měl mít spotřebitel nárok na snížení ceny nebo ukončení smlouvy. Právo spotřebitele na to, aby smlouva byla ukončena, by mělo být omezeno na ty případy, kdy například není možné uvést digitální obsah do souladu se smlouvou a kdy tento nesoulad narušuje hlavní funkční prvky digitálního obsahu. Pokud spotřebitel ukončí smlouvu, poskytovatel by měl vrátit zpět cenu zaplacenou spotřebitelem nebo, pokud digitální obsah není poskytován oproti zaplacení ceny, ale výměnou za přístup k údajům poskytnutým spotřebitelem, měl by se poskytovatel zdržet jejich použití, předání uvedených údajů třetím stranám nebo umožnění přístupu třetích stran k těmto údajům po ukončení smlouvy. Splnění povinnosti zdržet se použití údajů by mělo v případě, kdy je protiplnění ve formě osobních údajů, znamenat, že poskytovatel by měl přijmout veškerá opatření, aby dodržel pravidla na ochranu údajů, tím, že je vymaže nebo anonymizuje takovým způsobem, že spotřebitele nelze identifikovat pomocí žádných prostředků, o nichž lze důvodně předpokládat, že je použije buď poskytovatel, nebo jakákoli jiná osoba. Aniž jsou dotčeny povinnosti správce podle směrnice 95/46/ES, poskytovatel by neměl být povinen provádět žádné další kroky

ve vztahu k údajům, které legálně poskytl třetím stranám v průběhu trvání smlouvy o poskytnutí digitálního obsahu.

- (38) V případě ukončení smlouvy by poskytovatel měl rovněž upustit od používání obsahu vygenerovaného spotřebitelem. Nicméně v případech, kdy konkrétní obsah vygeneroval více než jeden spotřebitel, má poskytovatel nárok používat nadále obsah vygenerovaný spotřebitelem, pokud jej používají uvedení ostatní spotřebitelé.
- (39) S cílem zajistit účinnou ochranu spotřebitele, pokud jde o právo ukončit smlouvu, by měl poskytovatel spotřebiteli umožnit opětovně získat všechny údaje nahrané spotřebitelem, vygenerované spotřebitelem s použitím digitálního obsahu nebo vytvořené tím, že spotřebitel použil digitální obsah. Tato povinnost by měla být rozšířena i na údaje, které má poskytovatel povinnost uchovávat podle smlouvy o poskytnutí digitálního obsahu, jakož i na údaje, které má poskytovatel v souvislosti se smlouvou skutečně v držení.
- (40) Pokud po ukončení smlouvy z důvodu nesouladu se smlouvou poskytl poskytovatel spotřebiteli technické prostředky pro opětovné získání údajů, měl by mít spotřebitel nárok získat tyto údaje zpět bez jakýchkoli nákladů, například nákladů na použití běžně používaného datového formátu, s výjimkou nákladů vzniklých v souvislosti s vlastním digitálním prostředím spotřebitele, včetně nákladů na síťové připojení, jelikož tyto náklady nejsou konkrétně vázané na opětovné získávání údajů.
- (41) Pokud je smlouva ukončena, spotřebitel by neměl být povinen platit za používání digitálního obsahu, který není v souladu se smlouvou, protože tím by byl zbaven účinné ochrany.
- (42) Vzhledem k tomu, že je nutné nalézt rovnováhu mezi legitimními zájmy spotřebitelů a poskytovatelů, pak by v případech, kdy digitální obsah poskytovaný v průběhu určitého období výměnou za zaplacení ceny zakládá právo na ukončení smlouvy, měl mít spotřebitel nárok ukončit pouze tu část smlouvy, která odpovídá době, kdy digitální obsah nebyl v souladu se smlouvou. Pokud je však digitální obsah poskytován za jiné než peněžní protiplnění, není částečné ukončení smlouvy proveditelné, neboť jiné než peněžní protiplnění nelze rozdělit poměrným způsobem.
- (43) Vzhledem ke své povaze nepodléhá digitální obsah opotřebení při používání a často je poskytován spíše během určité doby než jako jednorázové poskytnutí. Je proto opodstatněné nestanovit lhůtu, ve které by měl být poskytovatel odpovědný za každý nesoulad se smlouvou, který nastane v době poskytování digitálního obsahu. Proto by členské státy neměly takové lhůty ponechávat v platnosti nebo je zavádět. Členské státy by měly mít i nadále možnost opřít se o vnitrostátní pravidla promlčení za účelem zajištění právní jistoty, pokud jde o pohledávky založené na nesouladu digitálního obsahu se smlouvou.
- (44) Zásada odpovědnosti poskytovatele za škody je základním prvkem smluv o poskytování digitálního obsahu. Aby se zvýšila důvěra spotřebitelů v digitální obsah, měla by být tato zásada upravena na úrovni Unie, aby se zajistilo, že spotřebitelé neutrpí újmu, pokud byl jejich hardware nebo software poškozen digitálním obsahem, který není v souladu se smlouvou. Spotřebitelé by proto měli mít nárok na náhradu škod způsobených jejich digitálnímu prostředí v důsledku nesouladu se smlouvou nebo v důsledku neposkytnutí digitálního obsahu. Členské státy však měly stanovit podrobné podmínky pro výkon tohoto práva na náhradu škody a zohlednit přitom skutečnost, že slevy cen za budoucí poskytnutí digitálního obsahu, zejména pokud jsou nabízeny poskytovatelem jako výhradní odškodnění za ztráty, nemusí nutně

spotřebiteli zajistit situaci, která se co nejvíce blíží situaci, ve které by se spotřebitel nacházel, kdyby byl digitální obsah řádně poskytnut a byl v souladu se smlouvou.

- (45) V důsledku technologických či jiných důvodů může být poskytovatel nucen měnit prvky digitálního obsahu poskytovaného v průběhu určitého období. Tyto změny jsou často ve prospěch spotřebitele, protože digitální obsah vylepšují. V důsledku toho mohou smluvní strany do smlouvy zahrnout příslušná ustanovení, která umožní poskytovateli provádět změny. Pokud však takové změny negativně ovlivňují způsob, jakým spotřebitel využívá hlavní funkční prvky digitálního obsahu, mohou narušit rovnováhu smlouvy nebo povahu funkcí vyplývajících ze smlouvy do té míry, že spotřebitel by byl býval možná takovou smlouvu neuzavřel. Proto by v takových případech měly tyto změny podléhat určitým podmínkám.
- (46) Hospodářská soutěž je důležitým prvkem pro dobře fungující jednotný digitální trh. Aby se hospodářská soutěž podpořila, spotřebitelé by měli mít možnost reagovat na konkurenční nabídky a měnit poskytovatele. Aby tento model fungoval v praxi, měli by být schopni učinit to bez právních, technických či praktických překážek, jež mohou zahrnovat smluvní podmínky nebo nedostatek prostředků pro opětovné získání všech údajů nahraných spotřebitelem, vytvořených spotřebitelem s použitím digitálního obsahu nebo vygenerovaných tím, že spotřebitel použil digitální obsah. Je však rovněž důležité chránit stávající investice a zvýšit důvěru v již uzavřené smlouvy. Proto by spotřebitelé měli mít právo ukončit dlouhodobé smlouvy za určitých vyrovnaných podmínek. To však nevylučuje možnost, aby se spotřebitelské smlouvy uzavíraly na delší smluvní období. Spotřebitel by však měl mít nárok ukončit jakýkoli smluvní vztah, jehož celková doba trvání je delší než 12 měsíců. Aby se zabránilo obcházení tohoto práva, mělo by se vztahovat na veškeré smlouvy, z nichž vyplývá, že spotřebitel je vázán smlouvou na dobu delší než 12 měsíců, bez ohledu na to, zda je smlouva uzavřena na dobu neurčitou, nebo se prodlužuje automaticky či po následné dohodě obou stran.
- (47) Nesoulad se smlouvou v případě konečného digitálního obsahu v podobě, v jaké je poskytnut spotřebiteli, je často způsoben jednou z transakcí v řetězci od původního tvůrce až po konečného poskytovatele. Konečný poskytovatel by sice měl být odpovědný vůči spotřebiteli v případě nesouladu se smlouvou mezi těmito dvěma stranami, je však nutné zajistit, aby poskytovatel měl odpovídající práva vůči různým členům řetězce transakcí, aby byl schopen dostát své odpovědnosti vůči spotřebiteli. Členy řetězce transakcí, na které může konečný poskytovatel přenést odpovědnost, a způsoby a podmínky takových akcí by však mělo určit použitelné vnitrostátní právo.
- (48) Osoby nebo organizace považované v rámci vnitrostátního práva za ty osoby nebo organizace, které mají oprávněný zájem na ochraně smluvních práv spotřebitelů, by měly mít právo zahájit řízení buď u soudu, nebo u správního orgánu, který má pravomoc rozhodovat o stížnostech nebo dát podnět k příslušnému soudnímu řízení.
- (49) Žádným ustanovením této směrnice by nemělo být dotčeno použití pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008³³ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1215/2012³⁴.
- (50) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES³⁵ by měla být změněna, aby odrážela oblast působnosti této směrnice ve vztahu k trvalému nosiči, který obsahuje

33

Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

34

Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1.

35

Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12.

digitální obsah, v případech, kdy se používá výhradně jako nosič digitálního obsahu pro spotřebitele.

- (51) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004³⁶ by mělo být změněno tak, aby v příloze obsahovalo odkaz na tuto směrnici, aby se tak usnadnila přeshraniční spolupráce při prosazování této směrnice.
- (52) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES³⁷ by měla být změněna tak, aby v příloze obsahovala odkaz na tuto směrnici, aby tak byly chráněny kolektivní zájmy spotřebitelů stanovené touto směrnicí.
- (53) Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech³⁸ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů, které objasňují vztah mezi jednotlivými ustanoveními směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (54) Vzhledem k tomu, že cílů této směrnice, tj. přispět k fungování vnitřního trhu důsledným řešením překážek souvisejících se smluvním právem, které brání poskytování digitálního obsahu, a zároveň zabránit právní roztříštěnosti, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni jednotlivých členských států a lze jich lépe dosáhnout na úrovni Unie tím, že se zajistí celková soudržnost právních předpisů jednotlivých států díky harmonizovaným pravidlům spotřebitelského smluvního práva, která rovněž zjednoduší koordinovaná donucovací opatření, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (55) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie, a sice články 16, 38 a 47 uvedené listiny,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět

Tato směrnice stanoví určité požadavky týkající se smluv o poskytování digitálního obsahu spotřebitelům, zejména pravidla týkající se souladu digitálního obsahu se smlouvou, prostředků nápravy v případě nesouladu se smlouvou a podmínek pro uplatnění uvedených prostředků nápravy, jakož i změny nebo ukončení těchto smluv.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se použijí tyto definice:

1. „digitálním obsahem“ se rozumí

³⁶ Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1.

³⁷ Úř. věst. L 110, 1.5.2009, s. 30.

³⁸ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

- a) údaje, které jsou vytvářeny a poskytovány v digitální podobě, například video a audio soubory, aplikace, digitální hry a jakýkoli jiný software;
 - b) služba umožňující vytváření, zpracovávání nebo uchovávání údajů v digitální podobě, pokud tyto údaje poskytl spotřebitel; a
 - c) služba umožňující sdílení údajů v digitální podobě poskytnutých ostatními uživateli této služby a jakoukoli jinou interakci s těmito údaji;
2. „integrací“ se rozumí vzájemné propojení různých komponentů digitálního prostředí, aby fungovaly jako koordinovaný celek v souladu s určeným účelem;
 3. „poskytovatelem“ se rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, bez ohledu na to, zda je v soukromém nebo veřejném vlastnictví, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednající jejím jménem nebo v jejím zastoupení, za účelem souvisejícím s její obchodní činností, podnikáním, řemeslem nebo povoláním;
 4. „spotřebitelem“ se rozumí jakákoli fyzická osoba, která ve smlouvách, na něž se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem, jež nelze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání;
 5. „náhradou škody“ se rozumí peněžní částka, na jejíž vyplacení mohou mít spotřebitelé nárok z důvodu ekonomické újmy způsobené jejich digitálnímu prostředí;
 6. „cenou“ se rozumí peněžní částka, která má být zaplacená výměnou za poskytnutý digitální obsah;
 7. „smlouvou“ se rozumí dohoda směřující k tomu, aby z ní vyplývaly povinnosti nebo jiné právní účinky;
 8. „digitálním prostředím“ se rozumí hardware, digitální obsah a veškerá síťová připojení v rozsahu, v jakém jsou pod kontrolou uživatele;
 9. „interoperabilitou“ se rozumí schopnost digitálního obsahu plnit všechny své funkce v interakci s konkrétním digitálním prostředím;
 10. „poskytnutím“ se rozumí poskytnutí přístupu k digitálnímu obsahu nebo zpřístupnění digitálního obsahu;
 11. „trvalým nosičem“ se rozumí jakýkoli nástroj, který umožňuje spotřebiteli nebo poskytovateli uchovávat informace určené osobně uvedené osobě, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí použití, po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se použije na každou smlouvu, na jejímž základě poskytovatel poskytne digitální obsah spotřebiteli nebo se zaváže tak učinit výměnou za cenu, která má být zaplacená, nebo za to, že spotřebitel aktivně poskytne jiné než peněžní protiplnění ve formě osobních údajů nebo jakýchkoli jiných údajů.
2. Tato směrnice se použije na každou smlouvu o poskytnutí digitálního produktu vytvořeného podle specifikací spotřebitele.

3. S výjimkou článků 5 a 11 se tato směrnice použije na jakýkoli trvalý nosič, který obsahuje digitální obsah, v případech, kdy se tento trvalý nosič používá výhradně jako nosič digitálního obsahu.
4. Tato směrnice se nepoužije na digitální obsah poskytnutý za jiné než peněžní protiplnění do té míry, pokud poskytovatel požaduje, aby spotřebitel poskytl osobní údaje, jejichž zpracování je nezbytně nutné pro účely plnění smlouvy nebo pro splnění zákonných požadavků, a poskytovatel tyto údaje dále nezpracovává způsobem, který se neslučuje s tímto účelem. Tato směrnice se rovněž nepoužije na žádné jiné údaje, jejichž poskytnutí požaduje poskytovatel od spotřebitele za účelem zajištění toho, aby byl digitální obsah v souladu se smlouvou nebo aby splňoval zákonné požadavky, a poskytovatel tyto údaje nepoužije k obchodním účelům.
5. Tato směrnice se nepoužije na smlouvy týkající se:
 - a) služeb, jejichž provedení zahrnuje jako převládající prvek osobní zásah poskytovatele a u nichž se digitální formát používá převážně jako nosič;
 - b) služeb elektronických komunikací podle definice ve směrnici 2002/21/ES;
 - c) zdravotní péče podle definice v čl. 3 písm. a) směrnice 2011/24/EU;
 - d) služeb hazardních her, kterými se rozumí služby spojené s peněžitým vkladem do her s prvkem náhody, včetně her s prvkem dovednosti, jako jsou loterie, hry v kasinu, pokerové hry a sázky, poskytované elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb;
 - e) finančních služeb.
6. Pokud smlouva zahrnuje kromě poskytnutí digitálního obsahu další prvky, použije se tato směrnice pouze na povinnosti a prostředky nápravy stran, které představují poskytovatele a spotřebitele digitálního obsahu.
7. Pokud je jakékoli ustanovení této směrnice v rozporu s ustanovením jiného aktu Unie upravujícího konkrétní odvětví nebo předmět, má ustanovení uvedeného jiného aktu Unie přednost před touto směrnicí.
8. Touto směrnicí není dotčena ochrana fyzických osob při zpracování osobních údajů.
9. Pokud není regulováno touto směrnicí, není touto směrnicí dotčeno obecné vnitrostátní smluvní právo, jako jsou pravidla o opodstatnění, platnosti nebo účincích smluv, včetně důsledků ukončení smlouvy.

Článek 4

Úroveň harmonizace

Členské státy nesmí zachovávat v platnosti nebo zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice, včetně přísnějších nebo méně přísných ustanovení pro zajištění odlišné úrovně ochrany spotřebitele.

Článek 5

Poskytování digitálního obsahu

1. Při plnění smlouvy o poskytnutí digitálního obsahu poskytne poskytovatel digitální obsah

- a) spotřebiteli; nebo
 - b) třetí straně, která provozuje fyzický nebo virtuální nástroj, jenž zprostředkovává digitální obsah spotřebiteli nebo umožňuje spotřebiteli přístup k němu, a který si spotřebitel pro získání digitálního obsahu zvolil.
2. Poskytovatel poskytne digitální obsah ihned po uzavření smlouvy, pokud se strany nedohodly jinak. Poskytnutí se považuje za uskutečněné, když je digitální obsah poskytnut spotřebiteli nebo, pokud se použije odst. 1 písm. b), třetí straně podle volby spotřebitele, podle toho, co nastane dříve.

Článek 6

Soulad digitálního obsahu se smlouvou

1. Aby byl digitální obsah v souladu se smlouvou, musí v příslušných případech:
- a) být takové kvantity, kvality, trvání a verze a mít takovou funkčnost, interoperabilitu a jiné funkční prvky, jako je dostupnost, kontinuita a bezpečnost, jaké požaduje smlouva včetně jakýchkoli předmluvních informací, které tvoří nedílnou součást smlouvy;
 - b) být vhodný pro jakýkoli konkrétní účel, pro nějž jej spotřebitel požaduje, o kterém spotřebitel informoval poskytovatele v době uzavření smlouvy a se kterým poskytovatel souhlasil;
 - c) být poskytnut s veškerými instrukcemi a asistenční službou pro zákazníky, jak je stanoveno ve smlouvě; a
 - d) být aktualizován, jak je stanoveno ve smlouvě.
2. Pokud smlouva nestanoví, v příslušných případech, jasným a srozumitelným způsobem požadavky na digitální obsah podle odstavce 1, musí být digitální obsah vhodný pro účely, pro které by se digitální obsah stejného popisu běžně použil, včetně jeho funkčnosti, interoperability a jiných funkčních prvků, jako je dostupnost, kontinuita a bezpečnost, s přihlédnutím k:
- a) tomu, zda je digitální obsah poskytován výměnou za zaplacení ceny nebo za jiné než peněžní protiplnění;
 - b) případným jakýmkoli existujícím mezinárodním technickým normám nebo, pokud takové technické normy neexistují, použitelným kodexům chování a osvědčeným postupům daného odvětví; a
 - c) jakémukoli veřejnému prohlášení učiněném poskytovatelem nebo jeho jménem nebo jinými osobami v dřívějších člancích řetězce transakcí, pokud poskytovatel neprokáže, že
 - i) si nebyl a reálně si nemohl být vědom daného prohlášení;
 - ii) v době uzavření smlouvy bylo toto prohlášení opraveno;
 - iii) rozhodnutí o pořízení digitálního obsahu nemohlo být tímto prohlášením ovlivněno.
3. Pokud smlouva stanoví, že digitální obsah má být poskytován v průběhu určitého období, musí být v souladu se smlouvou během celého uvedeného období.
4. Pokud se strany nedohodnou jinak, je digitální obsah poskytnut v souladu s nejnovější verzí digitálního obsahu, která byla dostupná v době uzavření smlouvy.

5. Aby byl digitální obsah v souladu se smlouvou, musí splňovat rovněž požadavky článků 7 a 8.

Článek 7

Integrace digitálního obsahu

Pokud je digitální obsah nesprávně integrován do digitálního prostředí spotřebitele, jakýkoli nesoulad se smlouvou způsobený touto nesprávnou integrací se považuje za nesoulad digitálního obsahu se smlouvou, pokud:

- a) byl digitální obsah integrován poskytovatelem nebo na odpovědnost poskytovatele; nebo
- b) měl být digitální obsah integrován spotřebitelem a k nesprávné integraci došlo v důsledku nedostatků v pokynech pro integraci, jestliže tyto pokyny byly dodány v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. c) nebo měly být dodány v souladu s čl. 6 odst. 2.

Článek 8

Práva třetích stran

1. V době, kdy je digitální obsah poskytnut spotřebiteli, nesmí být zatížen žádným právem třetí strany, včetně práva založeného na duševním vlastnictví, aby mohl být digitální obsah použit podle smlouvy.
2. Pokud je digitální obsah poskytován v průběhu určitého období, musí poskytovatel zajistit, aby digitální obsah poskytnutý spotřebiteli nebyl během celého uvedeného období zatížen žádným právem třetí strany, včetně práva založeného na duševním vlastnictví, aby mohl být digitální obsah použit podle smlouvy.

Článek 9

Důkazní břemeno

1. Pokud jde o soulad se smlouvou během doby uvedené v článku 10, nese důkazní břemeno poskytovatel.
2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud poskytovatel prokáže, že digitální prostředí spotřebitele není kompatibilní s interoperabilitou a jinými technickými požadavky digitálního obsahu a pokud poskytovatel spotřebitele o těchto požadavcích informoval před uzavřením smlouvy.
3. Spotřebitel spolupracuje s poskytovatelem v co největší možné míře, která je nezbytná pro určení digitálního prostředí spotřebitele. Povinnost spolupráce je omezena na takové technicky dostupné prostředky, které jsou co nejméně rušivé pro spotřebitele. Pokud spotřebitel nespolupracuje, důkazní břemeno s ohledem na nesoulad se smlouvou nese spotřebitel.

Článek 10

Odpovědnost poskytovatele

Poskytovatel je odpovědný spotřebiteli za:

- a) jakékoli neposkytnutí digitálního obsahu;

- b) jakýkoli nesoulad se smlouvou, který nastane v době poskytnutí digitálního obsahu; a
- c) pokud smlouva stanoví, že digitální obsah má být poskytován v průběhu určitého období, za jakýkoli nesoulad se smlouvou, který nastane během uvedeného období.

Článek 11

Prostředek nápravy v případě neposkytnutí digitálního obsahu

Pokud poskytovatel neposkytl digitální obsah v souladu s článkem 5, má spotřebitel nárok ihned ukončit smlouvu podle článku 13.

Článek 12

Prostředky nápravy v případě nesouladu se smlouvou

1. V případě nesouladu se smlouvou má spotřebitel nárok na to, aby byl digitální obsah uveden bezplatně do souladu se smlouvou, pokud to není nemožné, nepřiměřené nebo nezákonné.

Uvedení digitálního obsahu do souladu se smlouvou se považuje za nepřiměřené, pokud náklady, které by to obnášelo pro poskytovatele, jsou nepřiměřené. Při rozhodování o tom, zda jsou náklady nepřiměřené, se přihlédne k těmto skutečnostem:
 - a) hodnota, jakou by digitální obsah měl, kdyby byl v souladu se smlouvou; a
 - b) význam nesouladu se smlouvou pro dosažení účelu, pro který by se digitální obsah stejného popisu běžně použil.
2. Poskytovatel uvede digitální obsah do souladu se smlouvou podle odstavce 1 v přiměřené lhůtě poté, co byl spotřebitelem o nesouladu se smlouvou informován, a bez významných obtíží pro spotřebitele, s přihlédnutím k povaze a účelu, pro nějž spotřebitel tento digitální obsah požadoval.
3. Spotřebitel má nárok buď na poměrné snížení ceny způsobem stanoveným v odstavci 4, pokud byl digitální obsah poskytnut výměnou za zaplacení ceny, nebo na ukončení smlouvy podle odstavce 5 a článku 13, pokud
 - a) je prostředek nápravy v podobě uvedení digitálního obsahu do souladu se smlouvou nemožný, nepřiměřený nebo nezákonný;
 - b) poskytovatel nedokončil nápravu ve lhůtě stanovené v odstavci 2;
 - c) prostředek nápravy v podobě uvedení digitálního obsahu do souladu se smlouvou by spotřebiteli způsobil významné obtíže; nebo
 - d) poskytovatel prohlásil nebo je z okolností stejně tak zřejmé, že poskytovatel digitální obsah do souladu se smlouvou neuvede.
4. Snížení ceny musí být přiměřené k poklesu hodnoty digitálního obsahu, který spotřebitel obdržel, ve srovnání s hodnotou digitálního obsahu, který je v souladu se smlouvou.
5. Spotřebitel může smlouvu ukončit pouze tehdy, pokud nesoulad se smlouvou narušuje funkčnost, interoperabilitu a jiné hlavní funkční prvky digitálního obsahu, jako je jeho dostupnost, kontinuita a bezpečnost, pokud jsou vyžadovány podle čl. 6

odst. 1 a 2. Pokud jde o prokázání toho, že nesoulad se smlouvou nenarušuje funkčnost, interoperabilitu a jiné hlavní funkční prvky digitálního obsahu, nese důkazní břemeno poskytovatel.

Článek 13

Ukončení smlouvy

1. Spotřebitel uplatní své právo na ukončení smlouvy tím, že tuto skutečnost jakýmkoli způsobem oznámí poskytovateli.
2. Pokud spotřebitel ukončí smlouvu:
 - a) poskytovatel vrátí spotřebiteli zpět zaplacenou částku bez zbytečného prodlení a v každém případě nejpozději do 14 dnů od obdržení takového oznámení;
 - b) poskytovatel přijme veškerá opatření, která lze očekávat, aby se zdržel použití jiného než peněžního protiplnění, které spotřebitel poskytl výměnou za digitální obsah, a jakýchkoli jiných údajů, které poskytovatel shromáždil v souvislosti s poskytnutím digitálního obsahu, včetně jakéhokoli obsahu poskytnutého spotřebitelem, s výjimkou obsahu, který vygeneroval spotřebitel společně s dalšími spotřebiteli, kteří tento obsah nadále používají;
 - c) poskytovatel poskytne spotřebiteli technické prostředky pro opětovné získání veškerého obsahu poskytnutého spotřebitelem a jakýchkoli jiných údajů vytvořených nebo vygenerovaných tím, že spotřebitel používal digitální obsah, a to do té míry, že údaje získal do svého držení poskytovatel. Spotřebitel má nárok na opětovné získání obsahu bezplatně, bez významných obtíží, v přiměřené době a v běžně používaném datovém formátu;
 - d) pokud nebyl digitální obsah poskytnut na trvalém nosiči, spotřebitel zajistí, aby digitální obsah nepoužíval ani jej nezpřístupnil třetím stranám, a sice tím, že jej vymaže nebo jej jiným způsobem učiní nepoužitelným;
 - e) pokud byl digitální obsah poskytnut na trvalém nosiči, spotřebitel musí:
 - i) na žádost poskytovatele a na jeho náklady vrátit trvalý nosič poskytovateli bez zbytečného prodlení a v každém případě nejpozději do 14 dnů od obdržení takové žádosti od poskytovatele; a
 - ii) vymazat jakoukoli použitelnou kopii digitálního obsahu, učinit ji nepoužitelnou nebo jinak zajistit, aby ji nepoužíval ani nezpřístupnil třetím stranám.
3. Po ukončení smlouvy může poskytovatel zabránit jakémukoli dalšímu používání digitálního obsahu ze strany spotřebitele, zejména tím, že digitální obsah učiní pro spotřebitele nepřístupným nebo deaktivuje uživatelský účet spotřebitele, aniž je dotčen odst. 2 písm. c).
4. Spotřebitel není povinen zaplatit za jakékoli použití digitálního obsahu v době před ukončením smlouvy.
5. Pokud byl digitální obsah poskytnut výměnou za zaplacení ceny a na určité období stanovené ve smlouvě, spotřebitel může smlouvu ukončit pouze ve vztahu k té části uvedeného období, během níž nebyl digitální obsah v souladu se smlouvou.
6. Pokud spotřebitel ukončí část smlouvy podle odstavce 5, použije se odstavec 2, s výjimkou písmene b), pokud jde o dobu, během níž byl digitální obsah v souladu se

smlouvou. Poskytovatel vrátí spotřebiteli zpět tu část zaplacené ceny, která odpovídá období, během něž digitální obsah nebyl v souladu se smlouvou.

Článek 14

Právo na náhradu škody

1. Poskytovatel je odpovědný spotřebiteli za jakoukoli ekonomickou újmu způsobenou digitálnímu prostředí spotřebitele v důsledku nesouladu se smlouvou nebo v důsledku neposkytnutí digitálního obsahu. Náhrada škody musí spotřebiteli zajistit situaci, která se co nejvíce blíží situaci, ve které by se spotřebitel nacházel, kdyby byl digitální obsah řádně poskytnut a byl v souladu se smlouvou.
2. Členské státy stanoví podrobné podmínky pro výkon tohoto práva na náhradu škody.

Článek 15

Změna digitálního obsahu

1. Pokud smlouva stanoví, že digitální obsah se má poskytovat během určitého období stanoveného ve smlouvě, může poskytovatel měnit funkčnost, interoperabilitu a jiné hlavní funkční prvky digitálního obsahu, jako je jeho dostupnost, kontinuita a bezpečnost, do té míry, že uvedené změny mají nepříznivý účinek na přístup k digitálnímu obsahu nebo jeho použití ze strany spotřebitele, pouze tehdy, pokud:
 - a) je to stanoveno ve smlouvě;
 - b) spotřebitel byl s přiměřeným předstihem informován o změně výslovným oznámením na trvalém nosiči;
 - c) spotřebitel má možnost ukončit smlouvu bez jakýchkoli poplatků do 30 dnů od obdržení oznámení; a
 - d) při ukončení smlouvy podle písmene c) jsou spotřebiteli poskytnuty technické prostředky pro opětovné získání veškerého obsahu poskytnutého v souladu s čl. 13 odst. 2 písm. c).
2. Pokud spotřebitel ukončí smlouvu v souladu s odstavcem 1, v příslušných případech,
 - a) poskytovatel vrátí spotřebiteli zpět tu část zaplacené ceny, která odpovídá období po změně digitálního obsahu;
 - b) poskytovatel se zdrží použití jiného než peněžního protiplnění, které spotřebitel poskytl výměnou za digitální obsah, a jakýchkoli jiných údajů, které poskytovatel shromáždil v souvislosti s poskytnutím digitálního obsahu, včetně jakéhokoli obsahu poskytnutého spotřebitelem.

Článek 16

Právo na ukončení dlouhodobé smlouvy

1. Pokud je ve smlouvě stanoveno poskytování digitálního obsahu na dobu neurčitou nebo pokud počáteční doba platnosti smlouvy nebo jakákoli kombinace všech jejích prodloužení přesáhla 12 měsíců, má spotřebitel nárok na ukončení smlouvy kdykoli po uplynutí prvního 12měsíčního období.

2. Spotřebitel uplatní své právo na ukončení smlouvy tím, že tuto skutečnost jakýmkoli způsobem oznámí poskytovateli. Ukončení smlouvy nabude účinku 14 dnů po přijetí oznámení.
3. Pokud se digitální obsah poskytuje výměnou za zaplacení ceny, je spotřebitel nadále povinen zaplatit tu část ceny za poskytnutý digitální obsah, která odpovídá období před momentem, kdy ukončení nabude účinku.
4. Pokud spotřebitel ukončí smlouvu v souladu s tímto článkem:
 - a) poskytovatel přijme veškerá opatření, která lze očekávat, aby se zdržel použití jiného než peněžního protiplnění, které spotřebitel poskytl výměnou za digitální obsah, a jakýchkoli jiných údajů, které poskytovatel shromáždil v souvislosti s poskytnutím digitálního obsahu, včetně jakéhokoli obsahu poskytnutého spotřebitelem;
 - b) poskytovatel poskytne spotřebiteli technické prostředky pro opětovné získání veškerého obsahu poskytnutého spotřebitelem a jakýchkoli jiných údajů vytvořených nebo vygenerovaných tím, že spotřebitel používal digitální obsah, a to do té míry, že tyto údaje získal do svého držení poskytovatel. Spotřebitel má nárok na opětovné získání obsahu, bez významných obtíží, v přiměřené době a v běžně používaném datovém formátu; a
 - c) v příslušných případech vymaže spotřebitel jakoukoli použitelnou kopii digitálního obsahu, učiní ji nepoužitelnou nebo jinak zajistí, aby ji nepoužíval, včetně jejího zpřístupnění třetí straně.
5. Po ukončení smlouvy může poskytovatel zabránit jakémukoli dalšímu používání digitálního obsahu ze strany spotřebitele, zejména tím, že digitální obsah učiní pro spotřebitele nepřístupným nebo deaktivuje uživatelský účet spotřebitele, aniž je dotčen odst. 4 písm. b).

Článek 17

Právo na nápravu

Pokud poskytovatel odpovídá spotřebiteli za jakékoli neposkytnutí digitálního obsahu nebo nesoulad se smlouvou, který je důsledkem činu nebo opomenutí některé osoby v dřívějších člancích řetězce transakcí, má poskytovatel nárok usilovat o nápravu ze strany oné osoby nebo osob odpovědných v řetězci transakcí. Osobu, u níž má poskytovatel nárok usilovat o nápravu, a příslušná opatření a podmínky výkonu tohoto práva, určí vnitrostátní právo.

Článek 18

Prosazování

1. Členské státy zajistí, aby byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky pro zajištění souladu s touto směrnicí.
2. Prostředky uvedené v odstavci 1 zahrnují ustanovení o tom, že jeden nebo několik z následujících subjektů, které určí vnitrostátní právo, mohou podle vnitrostátního práva podat žalobu u soudu nebo u příslušných správních subjektů, aby se zajistilo, že se použijí vnitrostátní ustanovení, kterými se provádí tato směrnice:
 - a) veřejnoprávní subjekty nebo jejich zástupci;
 - b) spotřebitelské organizace, které mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů;

- c) profesní organizace, které mají oprávněný zájem na žalobě.

Článek 19

Závazná povaha

Pokud není v této směrnici stanoveno jinak, jakákoli smluvní podmínka, která k újmě spotřebitele vylučuje použití vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici, odchyluje se od nich nebo mění jejich účinek před tím, než byl poskytovatel upozorněn spotřebitelem na nesoulad se smlouvou, není pro spotřebitele závazná.

Článek 20

Změny směrnice 1999/44/ES, nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES

1. V čl. 1 odst. 2 směrnice 1999/44/ES se písmeno b) nahrazuje tímto:
„b) „spotřebním zbožím“ všechny hmotné movité předměty, s výjimkou:
 - zboží, které se prodává na základě výkonu rozhodnutí nebo jiných soudních opatření,
 - vody a plynu, nejsou-li stáčeny v omezeném objemu nebo v určitém množství,
 - elektrické energie,
 - trvalého nosiče, který obsahuje digitální obsah, v případech, kdy se používá výhradně jako nosič digitálního obsahu pro spotřebitele, jak je uvedeno ve směrnici (EU) N/XXX³⁹.“
2. V příloze nařízení (ES) č. 2006/2004 se doplňuje nový bod, který zní:
„21. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) N/XXX ze dne XX/XX/201X o smlouvách o poskytování digitálního obsahu (Úř. věst. ...).“
3. V příloze I směrnice 2009/22/ES se doplňuje nový bod, který zní:
„16. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) N/XXX ze dne XX/XX/201X o smlouvách o poskytování digitálního obsahu (Úř. věst. ...).“

Článek 21

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do [the date of two years after the entry into force].
2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 22

Přezkum

39

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) N/XXX ze dne ... o smlouvách o poskytování digitálního obsahu (Úř. věst. ...).

Nejpozději dne *[the date of five years after entry into force]* přezkoumá Komise používání této směrnice a předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě. Tato zpráva posoudí mimo jiné případ harmonizace pravidel použitelných na smlouvy o poskytování digitálního obsahu za jiné protiplnění, než je protiplnění upravené touto směrnicí, zejména poskytování výměnou za reklamu nebo nepřímý sběr údajů.

Článek 23

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 24

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda/předsedkyně*

*Za Radu
předseda/předsedkyně*